

Virolahden Tulkit

Virolahden Tulkit ry
Sukuyhdistyksen
tiedotuslehti 15.6.2018

24

Virolahden Tulkit

24

Virolahden Tulkit ry • Sukuyhdistyksen tiedotuslehti • 15.6.2018

Sisältö

Puheenjohtajan mietteitä: Hyvä lukijamme!	3
9. sukukokous: Iloinen tapaaminen	4
Esittelemme: Satu Tulkki	8
Kalaruokia: Nyvää hailista 2	18
Tulkkien monet tiet	24
Honkaniemen kukoistus	26
Koulutieni ja nuoruuteni 1970- ja 1980-luvun Kotkassa	14
Mitä kuuluu?: Janne Tulkki 40 v.	20
Kohtaaminen	24
Onnellinen mies	24
Nykymies – erimies	25
Yhteinen uhkamme – ilmastomuutos	26
Tarinoita: Autobiili? – Auto?	
Ensimmäinen auto lapsuuden kodissani	30
Kuuden sukupolven kirjan päivitystä	33
Kirjat: Pihlajan Typöt ja Liikkaset	34
Kasvit muuttivat maailmaa:	
Metsäomenapuu	36
Sanomista	40
Kesällä 2015 tapahtuu:	
Kaakon Kamarimusiikki tulee taas!	44
Bunkkerimuseo???	46
Jonnat & Donnat, Junnat & Jannut	48
Harrastukseni: Erätaitoja oppimassa	50
Osta sukuseuran tuotteita	52
Uusia jäseniä	54
In memoriam	54
Virolahden Tulkkien sukuseuran hallitus 2013–2017	55

Kuva Jaakko Liukkonen

Satu Tulkki on tehnyt elämänsä aikana monia asioita. Hän itse kertoo elämästään sivulla 8.

Huom! Irroitettava jäsenmaksulasku keskiaukeamalla

Toimituskunta:

Kimmo Tulkki, puheenjohtaja
Jaakko Liukkonen, päätoimittaja
Siru Ahopelto
Erkki Tulkki
Hannele Tulkki
Heikki Tulkki
Riku Tulkki

Virolahden Tulkit ry:n internet-sivut löytyvät osoitteesta: <http://virolahdentulkit.net/index.html>
Facebook: <https://www.facebook.com/Virolahden-Tulkit-ry-137413579768713/>

PUHEENJOHTAJAN MIETTEITÄ

Hyvä lukijamme!

Pitkän kevään jälkeen meillä on jälleen kesä, linnut laulavat, vesi liplattaa ja luonto on kaikin puolin herännyt horroksestaan. Millainen kesä tästä tulee, on vielä arvoitus, onneksi sitä on vielä jäljellä.

Viime vuonna, kuten edellisenäkään, ei sää aina hellinyt kesän viettäjiä. Meillä kävi kuitenkin hyvä onni viettäessämme Virolahden Mäkipirtillä lauantaina 5.8. sukukokouksemme melko suurella joukolla – kiitos vielä kerran kaikille paikalle saapuneille. Sateisen viikon jälkeen olikin kaunis ja lämmin päivä upeassa maisemassa historiaa henkivässä Mäkipirtissä.

Sukukokous antoi mandaatin aiemmalle hallitukselle jatkaa myös seuraavat neljä vuotta, siitä nöyrä kiitos. Pyrimme suoriutumaan tehtävästä kunnialla.

Edellisessä Virolahden Tulkit -lehdessä korostin yhteenkuuluvuutta, joka osin juontaa yhteisestä tekemisestä. Olemme sukuseurassa jo melko pitkään jakaneet hallituskauden neljä vuotta kahtia niin, että keskellä sitä kokoonnutaan ja vietetään hetki yhdessä tehden jotain mielenkiintoista. Viimeksi kolme vuotta sitten meitä oli bussilastillinen Lemillä syömässä Särää. Olemme käyneet myös esimerkiksi laivaretkellä tutustumassa kalastajakylään Tammion saarella.

Vuodelle 2019 olemme myöskin suunnittelemassa retkeä. Haluaisimme mielellämme kuulla jäsenistöltä – eli juurikin sinulta ajatuksia ja ehdotuksia, mitä se voisi olla. Voit ehdottaa joko tämän sukuviestin lopussa olevia yhteystietoja käyttäen tai facebookissa, yhdistyksen sivulla.

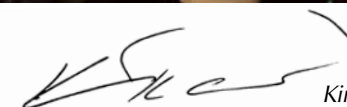
Pääset tässä lehdessä jälleen mukaan moniin mielenkiintoisiin tarinoihin. Palaamme lehdessä pienin välähdyksin vielä sukukokouksen tunnelmiin Mäkipirtillä. Satu

Tulkki tekee työtä kampaajana ja fysikaalisena hoitajana Malesiassa Langkawin saarella. Ruokasivuilla jatkuu hailin käyttö monien ruokien raaka-aineena. Hannele Tulkki teki yhdessä miehensä ?? kanssa häämatkan vaeltamalla läpi Uudenseelannin. Lehdessä on myös totuttuun tapaan mielenkiintoisia lehtileikkeitä kaukaa menneisyydestä, joissa vilahtelee myös monelle tuttuja (suku)nimiä. Aapo Tulkin tarinoissa vieraillaan postuumisti Marsalkka Mannerheimin hautajaisissa. Kasviosoissa valotetaan auringonkukan merkitystä koriste- ja öljykasvina. Paljon muuta-kin lehdestä löytyy, joten nautinnollisia lukuhetkiä sukuviestimme äärellä.

Hyvää kesää Sinulle ja läheisillesi!

Kuva Jaakko Liukkonen

Kimmo Tulkki

Iloinen tapaaminen

Virolahden Tulkkien yhdeksäs sukkokokous pidettiin lauantaina 5.8.2017 klo 12.00 alkaen Virolahdella Pihlajan Mäkipirtillä.

Sukukokouksen juhlapuheen piti Eläkeliiton Virolahden yhdistksen puheenjohtaja ja sukkomme liittvä Heidi Koskela.

Musiikista vastasi Marianne Tulkki,

Sukukokous aloitettiin ruokailulla. Varsinaisen kokouksen avasi puheenjohtaja **Kimmo Tulkki** klo 13.00. Aluksi laulettiin Kmenlaakson laulu. Juhlapuheen piti **Heidi Koskela**. Kokouksen musiikista vastasi **Marianne Tulkki**. Varsinainen kokous sujui esityslistan mukaisesti. Puheenjohtajana toimi **Heikki Tulkki** ja sihteerinä **Erkki Tulkki**.

Kokouksen lopulla huomionosoituksia jaettiin seuraavasti: kunniajäseneksi kutsuttiin hallituksessa pitkään toiminut ja ansiokkaasti sukua tutkinut **Reetta Väänänen**. Sukuseurojen Keskusliiton kultaisen ansiomerkin sai sukuseuran lehden päätoimittaja **Jaakko Liukkonen**. Sukuseuran numeroitu standardi luovutettiin **Kimmo Tulkille**, **Erkki Tulkille** ja **Jorma Tulkille**. Kokouksen päätteeksi lauletaan Karjalaisten laulu, jonka jälkeen seurasi kahvitarjoilu ja vapaata seurustelua.

Kokous sujui luontevasti, kun puheenjohtajan nuijaa heilutteli Heikki Tulkki ja sihteerinä toimi Erkki Tulkki.

Kokoukseen osallistui runsaasti jäsenistöä.

Myntituotteiden kauppa kävi hyvin.

Yhdistksen kunniajäseneksi kutsuttiin Reetta Väänänen (keskellä). Sukuseurojen Keskusliiton kultaisen ansiomerkin sai Jaakko Liukkonen (toinen oikealta). Sukuseuran standardin saivat Erkki Tulkki (vas.), Kimmo Tulkki (toinen vasemmalta) sekä Jorma Tulkki (oikealla).

Juha Tulkki selvitti yhdistyksen taloutta neljän vuoden ajalta.

Kokouksen aluksi laulettiin yhdessä Kmenlaakson laulu ja lopuksi Karjalaisten laulu.

Kokouksen jälkeen nautittiin kakkukahvit ja jatkettiin yhdessä-oloa seurustelun merkeissä.

Satu Tulkki

Satu Tulkki on Paavo Tulkin ja Sirkka-Liisa Tulkin (os. Lehtinen) kolmesta lapsesta nuorin. Sadusta tuli balettitanssija. Hän tanssi Lappeenrannassa, Berliinissä ja turkulaisen Aurinkobaletin mukana ympäri Suomea. Sitten tapahtui katastrofi: polvet piti leikata. Edessä oli uuden ammatin valinta. Nyt Satu on asunut yli viisi vuotta Malesiassa Langkawin saarella. Hän tekee töitä parturikampaajana ja fysikaalisena hoitajana. Satu itse kertoo tarinansa.

Perheeseeni kuuluivat isän ja äidin lisäksi lapset **Kari, Pekka** ja **Satu**. Minä Satu olin heistä nuorin. Tätä nykyä perhe on kutistunut. Isä menehtyi 29.1.2013, oltuaan 3 kuukautta epäonnistuneen aorttaleikkauksen jälkeen tuntemattomassa tilassa, ei puhunut, ei liikkunut, vain silmät toimivat. Kari, vanhin meistä lapsista, taisteli 1,5 vuotta haimasyöpää vastaan. Hänen taipaleensa päättyi 27.7.2017.

Rantasalmelle ajauduimme 1960-luvun alussa, kun isäni sai sieltä töitä hammaslääkärinä. Syksyllä 1968, ollessani ensimmäisellä elinvuodellani, muutimme Lappeen-

Musiikkileirin päätöskosertti Ylämaan kirkossa vuonna 1979. Satu soittaa Lehtisen perintöviulua.

rantaan. Kaupungista tuli kotikaupunkimme aina isän eläkkeelle lähtöön saakka.

Koulun aloitin Taikinamäen ala-asteella. Pieni, vain alaluokat 1. ja 2. sekä "tarkkis". Koulun yhteydessä oli myös musiikkiopisto. Veljeni Pekka aloitti musiikin opiskelut samaisessa opistossa soittaen pianoa. Hän toimii nykyisin musiikinopettajana pääkaupungissa.

Musiikki oli osa perhettämme. Isän intohimoinen harrastus oli kitara ja Hammond-urut. Meillä soi!

Asuimme tuolloin kerrostalossa Kimpisenkadulla ja isäsi halusi omakotitaloon. Niinpä

Perheen lapset vasemmalta: Pekka, Satu ja Kari. Kuusivuotiaan Sadun puku on naapurin Leenalta saatu lahja. Se taisi viedä sydämeni, toteaa Satu.

Kuva Jaakko Liukkonen

sitten 1977 muutimme Juvakankadulle oma-
kotitaloon. Nyt sai musisoida rauhassa.

Mieleeni tuli sitten ajatus: musiikkiluokalle Alakylän ala-asteelle. Jotenkin vain onnistui pääsemään sisälle, soittimenani viulu. Isoisäni **Lauri Lehtinen** oli myös musiikkimiehiä, soittimiaan haitari ja viulu. Hänen veljensä oli toiminut Viipurissa konserttimestarina. Hän menehtyi sodassa, mutta viulu onnistuttiin pelastamaan. Se sitten korjattiin käyttöön. Hyväsointinen viulu oli valmistettu Itävallassa ja se oli tutkittu Sibelius akatemiassa.

Balettikouluun ja maailmalle

Aloitin balettiopinnot Lappeenrannassa **Sonja Tammelan** balettikoulussa 1975. Baletista tuli intohimoni. Siihen liittyvä liikunta, musiikki ja kurinalaisuus olivat mieleeni. Edistyin ja halusin tanssia.

Teimme projekteja Lappeenrannan kaupunginteatterin kanssa. Vuosittaisten kevät-
näytösten lisäksi teimme mm. baletin *Pähkinänsärkijä*. Olin myös tekemässä *West Side Story* -musikaalia. Ylen TV:lle teimme **Rauni**

Pas de Quatre, Lappeenrannan kaupunginteatteri. Ensi-ilta 5.12.1982. Satu toinen oikealta.

Pähkinänsärkijä. Satu ja Veli-Pekka Hämäläinen, Lappeenranta 1987.

West Side Story, 1987. Satu "Wilma" jalat ilmassa.

Malin ohjaaman *Eväät elämälle*. Olin tuolloin 13-vuotias.

Baletti mahdollisti myös matkustelun. Ensimmäisellä kesäkursilla olin 13-vuotiaana Dresdenissä. Näillä kesäkursseilla käytiin ahkerasti. Muina paikkoina mainitsen Köö-

Satu kirjoitti ylioppilaaksi vuonna 1987.

penhaminan ja Zürichin. Tanssiessa nälkä vain kasvoi.

Kirjoitin ylioppilaaksi 1987 ja jo ennen lukiota, olin valinnut tanssin, viulunsoiton sijaan. Vietin välivuoden kotona ja toimin balettikoulussa opettajana. Se oli tanssia laidasta laitaan, lapsista aikuisiin.

Tuli aika lähteä kotoa ja lähetin tietojani eri teattereihin, oopperoihin pitkin poikin Eurooppaa ja myös Kuubaan. Se tosin oli liikaa vanhemmilleni, kun sain kutsun koetilaisuus-

teen. No, sitten kassi olalle ja matkaan. Aloitin koetanssit Berliinistä ja kappas, sinne pääsin.

Deutsche Opera Berlin

Taisi olla samppanjan paikka kotonani, kun soitin puhelinkopista ja kerroin tilanteen. Palatakseni vielä lapsuuteeni, musiikin ja tanssin ohella harrastin myös urheilua. Veli-jeni Kari oli lahjakas 100 metrin juoksija. Meidän suvussahan on urheilijoitakin. **Olli Pousi** kun on pikkuserkkumme. Mös setäni **Antero Tulkki** on aikanaan ollut kovan tason urheilija.

Niin, kuten arvata saattaa, mulla alkoi olla liikaa toimintaa. Ja urheilu sai lopun kun suoritin uimamaisterin tutkinnon, sillä seura-uksella, että minut toivotettiin tervetulleeksi uimakouluun. Vastaukseni oli arvattavissa: EI MISSÄÄN NIMESSÄ!

Oli mulla muutakin viritelmiä kuten esimerkiksi käsityöt, äitini harrastus ja myös ammatti. Hän oli töissä käsityöliike Keträssä monia vuosia. Pikkuliikkana haaveilin jopa käsityöopen ammatista.

Kovin oli vilskettä lapsuusvuosinani. Kaikenlaista tuli kokeiltua. Joku joskus on ihme-

Deutsche Oper Berlin, DDR

Koti-ikävä Berliinissä.

tellyt ja sanonutkin, miten olet niin lahjakas? Vastaan, en missään, mutta sisukas kokeilija pääsee yllättävän pitkälle.

Karjamarkkinoilla

Niin alkoi tanssijan urani. Se ei ollut kovin pitkä, mutta sitäkin antoisampi ja opettavainen. Aloitin siis Berliinissä: Deutsche Opera, Berlin. Se oli iso ooppera ja kuviot sen mukaiset. Talo täynnä maailman tähtiä, tanssijoita, laulajia, soittajia ja kaikkea mitä vain alaan kuuluu. Koin myös sen julman puolen ammatista, pettymyksiä, kilpailua, jatkuvaa taistelua paikasta eturivissä, suoraan sanoen, karjamarkkinat-meininki. Ulkonäkö oli kova valtti. Eikä niinkään tyypillinen laihuus/hoikeus ihan pelkästään.

Esimerkkinä koetanssini Münchenin oopperaan. (Hain jatkuvasti myös muihin

oopperoihin ja teattereihin, koska työsopimus saattoi purkautua hyvinkin helposti.) Suoriuduin aivan loppumetreille ja meitä oli 6 tanssijaa jäljellä, 5 valittiin. Minä sitten karsiuduin, koska olin liian vaalea, hiuksia myöten. Voihan ne värjätä, mutta ei auttanut selittelyt.

Jossain katsottiin liian lyhyeksi, liian pitkäksi, liian klassiseksi jne. Ne koetanssit on tehty kovapäisille, ei herkille. Kritiikkiä tuli. Typerän olon teki myös se numerolappu rinksissa, ei meitä tunnettu nimillä. Koin itseni niin ala-arvoiseksi, koska ei ollut mitään konstia puolustautua.

Berliini oli myös musiikin puolella minulle muistorikas. Kävin useasti eri konserteissa, miten vain aika antoi myöten. Ja ikimuis-toinen konsertti oli **Martti Talvelan** viimeiseksi jäänyt.

Jokavuotisilla Grüne Woche -messuilla Berliinissä 1988.

Sirkka-Liisa ja Satu Kädenjälki-kampaamon edustalla Helsingissä.

Takaisin Suomeen

Vuosina 1988–89 elettiin Berliinissä muutosten aikaa ja se tietysti heijastui moneen asiaan. Olin ihastunut kaupunkiin ja olisin halunnut toki jatkaa, mutta koin itseni heikoksi ja halusin palata Suomeen. Sopimus olisi ollut taskussa, mutta halusin pois.

Suomessa ei ollut minulle paikkaa oopperassa, vaan oli keksittävä jotain muuta. Niinpä palasin kotikaupunkiini Lappeenrantaan. Sain töitä K-kauppa Kareliasta, lihaleikelemyyjä, sopii hyvin tanssijalle! On myönnettävä, että se oli mukavaa vaihtelua, normaalia työtä, taiteen sijaan. Tosin, en siinnä kauaa huhkinut, kun sain kutsun Turkuun, Aurinkobalettiin. Sinne sitten.

Turun baletti erosi huomattavasti suuren oopperatalon tavoista. Tanssijoita vain 8 ja budjetti pieni, teimme taidetta suurella sydämellä. Jopa esiintymisasuja ompelimme itse, ja onneksi osasin sen taidon. Minulle lankesi tanssijan virkani lisäksi autokuskin paikka. Balettimme nimittäin kiersi ympäri Suomea, kun omaa teatteria ei ollut. Toki Turun kau-

punginteatteri tuli tutuksi, Olimme usein siellä avustajina, tanssijoina musikaaleissa ja näytelmissä. Sekä teimme omia produktionia pienelle näyttämölle. *Pessi ja Illuusio* oli, ensimmäinen koetukseni – olin Illusio. Pyörimme myös Kuopiossa. **Joonas Kokkonen Viimeiset Kiusaukset** oli antoisa vaihe. Tanssiin tuli minulle uusi ilme, ei vain klassinen baletti, vaan tanssi. Samalla produktiolla valloitimme myös Göteborgin ja pian myös silloisen Leningradin. Tanssimme siellä omaa ohjelmistoamme ja yhteistyönä Leningradin baletin kanssa tuotettua teosta.

Autokuskinä

Autokuskin rooli oli minulle uuvuttava homma. Aina näytösten jälkeen oli istuttava ratin taakse, muiden tanssijoiden nukkuessa. Ja tultiin mistä milloinkin kaukaa, esim. Kokkolasta, oli ajettava Turkuun aamuksi kotiin.

Hiukan hupaisa sattuma kävi Raumalla. Kaupunki kun sattuu olemaan kuuluisa yksisuuntaisista kaduistaan. Esitys oli ohitse, ensilumi satanut, tanssijat autossa ja nokka kohti Turkua. Ja totta kai ajoin väärään suun-

Rodoksella 2006. Lagunassa vain yksi ravintola.

taan, katu kun olin tyhjä ja keskiyö. Kuinkas sitten sattuikaan, pollarit: ! "Ajokortti jne." Selitystä sitten kehiin, karjalanmurteella ja avuksi vasta satanut lumi. Varoituksella selvittiin, hurraa! Myöhemmin sitten selvisi, että ajokorttini on riittämätön ajamaan minibussia ja peräkärryä, jossa olivat lavasteemme.

Sitten alkoi epäonni kohdata. 1991 lopui urani kahden polvioperaation jälkeen. Olin murtunut ja siipi maassa. Mitä tehdä, mikä minusta tulee "isona"? Oli astuttava ns. normaaliin elämään ja ensiksi tietysti opiskeltava. Avasin Helsingin Sanomat, opiskelupalsta, silmät kiinni ja tökkäsin sormella. Katoppas, Hiusinstituutti Helsinki, mikäpä siinnä. Hain, läpäisin testit ja kohti Helsinkiä.

Siivoojasta kampaajaksi

Kouluajan tein paljon iltatöitä. Opetin ballettia ja aerobicia, johon olin tutustunut jo Lappeenrannassa. Pikkuhiljaa kuitenkin haakeuduin enemmän fitness-puolelle, osaltaan myös veljeni Karin vaikutuksesta. Hän kun teki silloin töitä kuntosaleilla. Ja otin vielä pestin siivousfirma Servi Systemsiltä. Ja, kuinkas sattuikaan sopivasti, parturi-kampaamo Päämajasalonki tarvitsi siivoojan. Tutustuin johtajaan ja kerroin tilanteeni, ja mitä opiskelin. Hän oli etsimässä sopivasti kampaajaa ja niin sitten tein koetyöt, ilman numerolappua rinnuksilla ja sain paikan ke-
säkuussa 1992.

Tein sitten parturikampaaja töitäni sa-

massa paikassa pari vuotta ja ohessa jatkoin jumppien ohjaamista. Ja kuten arvata saattaa, tämä ei riittänyt. Hierojan ammatti alkoi kiinnostaa ja sain paikan Liikunta-alan hierontaterapeuttikoulusta. Se oli iltakoulu ja homma toimi hyvin työni ohella. Olin siirtynyt yrittäjäksi ja työajat joustivat. Valmistuin 1994 ja olin siis parturikampaaja, hieroja ja ohjasin jumppia noin 8 tuntia viikossa. Luulisi riittävän, mutta ystävien yllätyksestä, vit-sistä, aloin jatkaa vielä aamuyöstä Helsingin Sanomia. Pah, se oli sitten liikaa ja lopetin aika pian.

Oli minulla yksityiselämääkin. Ehdin jopa naimisiin, tosin kiirusta piti eikä ehditty edes kihloihin vaan suoraan vihille. Kesälomillamme olimme useasti Kreikassa, Rodoksella. Ja tein jopa töitäkin siellä, Fitness Factory salilla. Kummasti työ oli taas mukana. Ja ehkäpä vähän liikaakin, kun 7 vuoden avioliitto sitten päättyi.

Opettelin olemaan yksin ja siinnähän se meni. Olin levoton ja oliko taas jotain tapahtumassa? Finnair haki lentäjiä syksyllä 2000. Karin kehotuksesta hain ja pääsinkin testeihin. Etenin hyvin, tosin en tarpeeksi, ollakseni sisällä. Ajatus yrittää uudelleen kariutui, kun tuli muita kuvioita.

Lopetin yrittäjänä, sain kuukausipalkkaa työstä, mutta... tukehduin, kellon perässä juoksemiseen.

Olin tavannut uuden miehen ja kuin yhteen ääneen lausuimme: "Muutetaan Rodokselle!" Tosin hänellä ei ollut mitään tietoa saaresta, kreikasta muuten kyllä. Olimme molemmat kyllästyneet töihimme ja halusimme joka tapauksessa muutosta. Kahden viikon kuluessa olimme irtisanoneet itsemme töistä, myyneet tavaroitamme ja pakanneet tunnearvotavarat vanhemmille. Lähdimme matkaan neljällä matkalaukulla. Elettiin aikaa 2.6.2001.

Rodoksella

Rodoksen saari oli minulle tuttu ja olin myös opiskellut kreikankieltä 4 vuotta Suomi-Kreikka seurassa. Miesystäväni ei tiennyt Rodoksesta muuta kun historian ja sijainnin.

Alku oli todella hankalaa. Minulla ei ollut ongelmaa saada työtä, mutta suomipoi-

Kuvat Jaakko Liukkonen

ka oli hivenen outo. Elettiin dragma-aikaa ja paperityöt, työluvat, terveyskirjat olivat aivan oma lukunsa. Piti olla lukematon määrä kopioita, passin kopioita, passikuvia ja leimoja, leimoja joka paperiin. Se oli Yhtä ravia toimistosta toiseen ja jonotusta. Ja mikä vielä, eihän käytössä ollut tietokoneita. Virkailijat kirjasiivat tiedot käsin suuriin kirjoihin, ja tietysti leimojen kera.

Saimme alkuun jonkin sortin hommia, milloin mistäkin ja koetimme elää niukasti. Piti säästää rahaa talven varalle, koska silloin ollaan työttömiä. Turismikausi on ohitse ja saari hiljenee.

Ensimmäinen talvi oltiin siis saarella. Tutustuimme enemmän paikallisiin ihmisiin, ja uudet kontaktit olivat tärkeitä jatkoa ajatellen. Sen avulla saimme uudet työt tulevalle kesälle ja vähitellen tilanne alkoi helpottua, muuttua vakaammaksi.

Teimme töitä joka päivä 6 kuukautta. Aloitimme illalla 5:ltä ja lopetimme joskus 0-03 aamulla. Tämän lisäksi tein myös hivenen kampaajan hommia ja ensimmäisinä vuosina siivosi parina päivänä viikossa ystäviemme koteja.

Mieli kohti itää

Vähitellen sitten aloimme viettää talvikuukausia Aasiassa. Se oli ensin taloudellinen valinta ja lopulta intohimo. Matkustelimme Thaimaassa, Vietnamsissa, Laosissa, Cambodzasissa, Singaporessa ja lopulta sitten enemmän ja enemmän vain Malesiassa. Langkawista sekä Thaimaan Ko Panganista muodostuivat uudet tukikohdat talvikuukausille.

Olimme tulleet Kreikkaan 2001 ja 2012 alkoi mittari olla täynnä. Vuosi toisensa jälkeen, samat turistit, samat jutut, samat valitukset oli hymyssä suin kestävä. Liikaa! Oli aika tehdä muutos. Se kesti peräti 5 min. ja kättä päälle. Tavarat kassiin ja kohti Malesiaa, Langkawi.

Langkawi oli valinta ja ajattelimme pitää Thaimaan meille matkailumaana. Saari sijaitsee Malesian pohjoisosassa ja matkaa lähimmälle Thaimaan saarelle, Ko Lipelle, on 30 kilometriä. Majapaikka, uusi kotimme, oli tuttu jo turistiajoiltamme. Vietimme ensimmäisen talven, kuten aina ennenkin, lomail-

len. Tosin tilanne Suomessa teki olomme kovin hankalaksi, koska isäni Paavo oli tilassa, mistä emme tiedä, kuinka kauan hän elää. Kolme kuukautta odotimme ja 29. tammi-kuussa 2013 hän kuoli. Tulimme Suomeen kuukaudeksi.

Palasimme Malesiaan ja oli aika etsiä töitä. Aloitin kampaajana kotonani ja asiakkaita kertyi hyvin, kunnes epäonni kohosi. Kaaduin ja mursin nilkkani. Se tietysti keskeytti hommani ja piti antaa vain ajan parantaa. Olin siipi maassa, mutta jotenkin vain nousin.

Keräilin omaa historiikkiani ja marssin Laguna Appartment -nimiseen paikkaan. Talossa on omistusasuntoja, lähinnä ulkomaa-laisten omistamia, on kuntosali, spa, kaksi ravintolaa, uima-allasalue. Kerroin kuka, mitä, miksi ja ei mennyt kuin viikko, tuli soitto, avataan kampaamo! Satu's hair oli helppo nimi keksiä, kun satu tarkoittaa malesian kielessä numeroa yksi.

Olen nyt sitten palannut vanhoihin, tuttuihin töihini. Hoidan kampaamon, samassa tilassa teen hierontaa ja kuntosalilla ohjaan venyttelyä.

Kiirusta piisaa, maine on kiirynyt ja takana jo 4 vuotta. Minulla on myös uusi nimi, hullu-kampaaja. Ajan nimittäin polkupyörällä töihin, keli kuin keli, 9 km suuntaansa. Ei matkana mitään, mutta kovin riskillä menen kun sattuu kunnon trooppinen myrsky kohdalle.

Privaatissa olen taas eronnut, mutta samassa talossa asun. Rantaan on matkaa 2 min, ja kotiani ympäröi puutarha. Ja siitä onkin tullut uusi harrastus. Olisinkohan tulossa vanhaksi?

* * *

Niin se on elämäni kulkenut 50 vuotta. Nyt kun ajattelen, voin vain huokaista, että on sitä tullut kaikenlaista sählättyä. Ja onpa mielenkiintoista todeta, miten ihmisen muisti toimii. Yllättävän helppoa on muistaa vanhoja tapahtumia. Johtuneeko nuoren viireämmästä aivotoiminnasta, vai hiipivästä Alzheimerista? Joka tapauksessa odotan uteliaana ajan kulua ja saanko enemmän selkoa viime vuosien tapahtumista.

Urakka on suoritettu ja voisin suositella

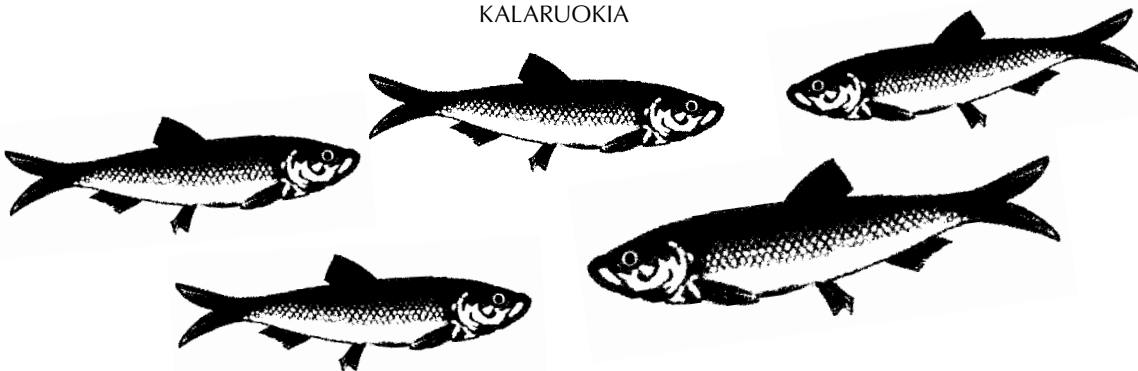
Nautin nyt auringon valosta ja elän elämäni, niin kuin se on mennäkseni.

muillekin – kirjoita elämästäsi. Se oli minulle paikka paikoin kovin työlästä, tunteiden sekamelskaa. Mutta koin myös hauskoja hetkiä ja kyynelet määrää oli rajaton, ilossa ja surussa.

Mitä seuraavaksi sitten mahdollisesti tapahtuu, en halua enkä voi suunnitella. Elän elämäni! Näin minua kehotti veljeni Kari.

*Teksti Satu Tulkki
Kuvat Satu Tulkin albumista*

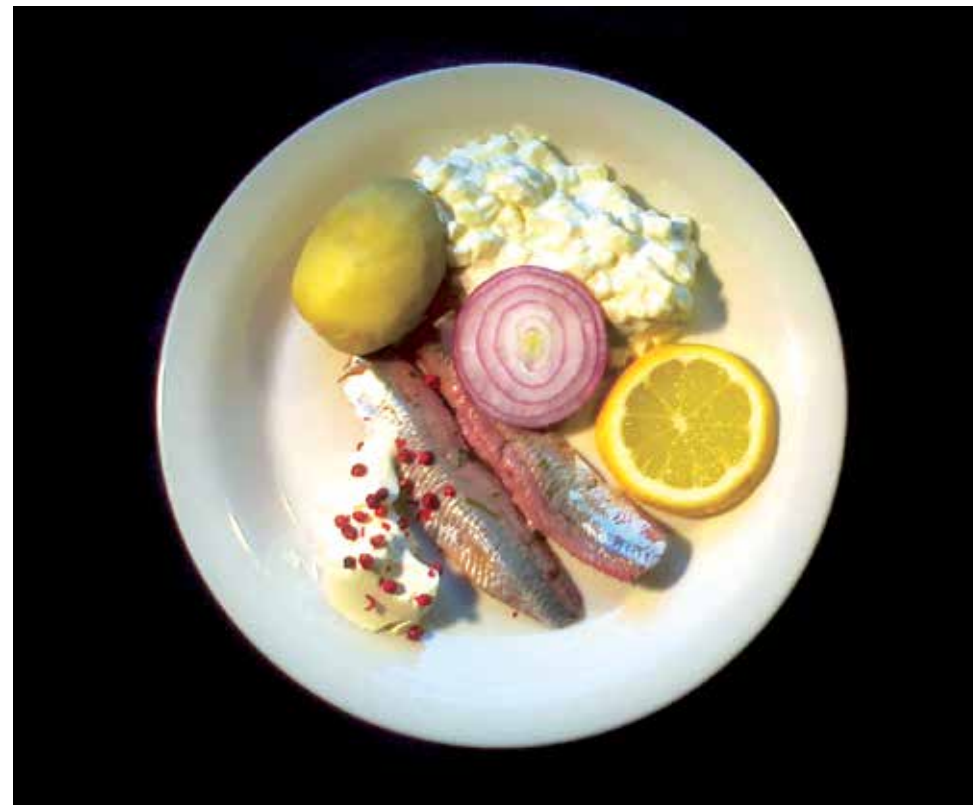

Hyvää hailista 2

Hailirullat

500 g tuoreita hailifileitä
1 sipuli
2 dl vettä
1 dl väkiviinaetikkaa
1 rkl suolaa
1 rkl sokeria
3 rkl hienonnettua tilliä
musta- tai valkopippuria myllystä

Huuho hailifileet ja aseta ne alustalle nahkapuoli alaspäin. Ripottele kaloille suolaa, musta- tai valkopippuria sekä hienonnettua sipulia ja tilliä. Kierrä fileet rullaksi pyrstöpuolelta alkaen nahkapuoli ulospäin. Lado rullat tiiviisti vierekkäin vuokaan. Kaada sokerilla ja etikalla maustettu vesiliemi kalojen päälle. Ruoka valmistuu 200 asteissa uunissa noin 20–30 minuutissa.

Tilli-sipuli hailit

300 g hailifileitä
0,5 l vettä
3 rkl merisuolaa
1 rkl sokeria
2 dl väkiviinaetikkaa
2 sipulia, hienonnettuna
1 sitruuna, viipaloituna
sinapinsiemeniä
Musta-, valko-, mauste-, rose- ja viherpippuria, rouhittuna tai myllystä. Lisäksi sitruunapippuri-sekoitusta (kukin laittakoon pippurit makunsa mukaan)

Ohje

1. Huuho hailifileet ja laita ne lasipurkkiin. Kiehauta 3 desilitraan vettä 2 rkl

merisuolaa ja kaikkia pippureita (reilusti). Liemen jäähtyttyä kaada se kalafileitten päälle. Sekoita ja laita jääkaappiin, jossa saavat maustua yön yli.

2. Tee lopullinen liemi seuraavana päivänä. Kiehauta 2 dl:ssä vettä 1 rkl suolaa, 1 rkl sokeria, mustapippuria ja sinapinsiemeniä. Anna jäähtyä ja lisää 2 dl väkiviinaetikka. Sekoita.

3. Ota yön yli jääkaapissa olleet fileet suola-pippuri-liemestä ja poista niistä nahka. Lado kulhoon kerroksittain fileitä, runsaasti hienonnettua sipulia ja tillirouhetta sekä sitruunan viipaleita ja rouhittua punapippuria. Kaada lopullinen liemi kalojen päälle, niin että kalat peittyvät. Säilytä jääkaapissa seuraavaan päivään, jolloin kalat ovat valmiita nautittaviksi keitettyjen perunoiden tai muusin kera. Ovat herkullisia myös ruisleivän päällä.

Haililaatikko

450 g tuoreita hailifileitä
 4-5 perunaa
 2 sipulia (isoja)
 5 rkl voita
 2 kalaliemikuutio
 4 dl vettä (johon kalaliemikuutio keitetään)
 3-4 rkl korppujauhoja
 mustapippuria ja sitruunapippuria
 suolaa
 hienonnettua tilliä

Ohje

Huuhtelee kalafileet. Kuori, huuhtelee ja viipaloi perunat. Voideltuun vuokaan laitetaan kerroksittain perunaviipaleita, kalafileitä, hienonnettua sipulia ja mausteita sekä voita. Päällimmäiseksi tulee kerros perunoita. Jos sipulia ja tilliä on jäänyt vielä, lisää ne perunoiden päälle. Kaada veteen keitetty kalaliemi vuokaan. Ripottele pinnalle korppujauhoja ja voinokareita. Kypsennä 200 asteisessa uunissa noin tunnin verran. Tarjoile etikkapunajuurien kanssa.

Perinteinen suutarin lohi

Suutarin lohi ja sinappihailit kuuluvat yleensä jouluruokiin, mutta voihan niitä tehdä muulloinkin.

500 g hailifileitä
 1 dl merisuolaa

Mausteliemi:

1 dl väkiviinaetikkaa
 1 dl vettä
 1 dl sokeria
 10 maustepippuria
 2 laakerinlehteä
 1 punasipuli
 1 porkkana

Ohje:

- Lado fileet aukinaisina kerroksittain suolan kanssa kulhoon. Anna suolautua yön yli jääkaapissa.
- Kiehauta vesi, etikka, laakerinlehdet, pipurit ja sokeri. Lisää viipaloitu porkkana ja punasipuli. Kiehauta vielä vähän ja anna liemen jäähtyä.
- Valuta fileet huolellisesti suolaliemestä ja kääri rullalle nahkapuoli ulospäin. Pane rullat purkkiin ja kaada päälle liemi. Anna maustua kylmässä vähintään vuorokausi. Säilyy tarjoilukelpoisena viikon verran.

Suutarin lohta perunasalaatin kera.

Sinappihailit

Sinappihailit tarjoillaan perunoiden tai ruisleivän kera.

Ainesosat

- 400 g hailifileitä

Kypsytysliemi

5 dl vettä
 1 dl väkiviinaetikkaa
 1 rkl merisuolaa

Sinappikastike

½ dl väkevää sinappia
 ½ dl sokeria
 1 kananmunankeltuainen
 1 dl rypsiöljyä
 1-2 rkl tuoretta hienonnettua tilliä
 reilusti valkopippuria
 1 rkl valkoviinietikkaa

Valmistusohje:

- Poista hailifileistä nahka pois sormin. Sekoita kypsytysliemen ainekset keskenään ja nosta nahattomat fileet liemeen kypsymään. Anna fileiden kypsyä liemessä jääkaapissa vuorokausi.
- Valmista sinappikastike. Sekoita sinappi, sokeri ja kananmunankeltuainen. Lisää öljy ohuena norona koko ajan sekoittaen. Mausta lopuksi tillillä, pippurilla ja valkoviinietikalla.
- Valuta hailit hyvin. Sekoita valutetut hailit sinappikastikkeeseen ja anna maustua jääkaapissa vähintään kolme tuntia ennen tarjoilua. Sinappihailit säilyvät jääkaapissa noin viikon.

Sillikaviaaria keitettyjen perunoiden ja etikka-punajuurten kera.

Sillikaviaari Jaskan tapaan

150-170 g matjessillifileitä
2 kpl kovaksi keitettyä kananmunaa
3 rkl hienonnettua ruohosipulia
100 g siian mätää (pakastettua)
½ sitruunan kuori raastettuna ja hiukan sitruunan mehua
1-2 rkl väkevää sinappia
maun mukaan mustapippuria myllystä
120 g smetanaa
3rkl kurkkumajoneesia
puolikas tuore kurkku
1 dl väkiviinaetikkaa
1 rkl sokeria
1 rkl suolaa
1 dl vettä
maun mukaan tilliä

Edellisenä päivänä:

Aloita sillikaviaarin teko jo edellisenä iltana etikkakurkun valmistamisella:

- Pilko puolet tuoreesta kurkusta (pitkä lava-kurkku) pieniksi kuutioiksi. Kiehauta veteen 1 rkl suolaa ja 1 rkl sokeria. Liemen jäähdettyä kaada se kannelliseen lasipurkkiin

tai muoviasiastaan, lisää 1 dl väkiviinaetikkaa sekä kurkkukuutiot. Sulje astia ja hölskytä voimakkaasti muutamia kertoja. Laita jääkaappiin maustumaan seuraavaan päivään. Hölskytä välillä muutamia kertoja. Ota myös mätä pakkasesta jääkaappiin sulamaan.

Valmistus:

- Pilko sillifileet pieniksi kuutioiksi ja sekoita niihin ruohosipulisilppu, mätä (jätä osa mädistä koristeeksi, jos käytät sen leipien päällä), sitruunankuoriraaste ja mustapippuria. Valuta etikkakurkut siivilässä melko kuiviksi ja lisää sekoittaen. Leikkaa keitetyt kananmunat pieniksi kuutioiksi ja kaada seoksen päälle. Vatkaa smetanaa, majoneesi ja hiukan sitruunasta puristettua mehua. Kaada kalaseoksen ja kananmunien päälle sekä sekoita varovasti tasaiseksi. Anna maustua jääkaapissa vähintään puoli tuntia. Mausta leipien päälle tarkoitettu mätä suolalla, pippurilla ja tillillä.

Sillikaviaari maistuu erinomaiselta keitettyjen perunoiden ja etikkapunajuurien kanssa. Sopii erinomaisesti juhlien alkuruuaksi pienien leipien päällä tai vaikkapa joulupöytään. Kyytipojaksi sopii hyvin huurteinen snapsi.

Voileivän päällä sillikaviaari maistuu hyvältä. Lisäkkeeksi sopii kurkku, paprika ja tilli.

Valkosipuli-limesilli

4 matjessillifilettä (noin 340 g)
4 limeä
7 valkosipulin kynttä
tuoretta korianteria

Liemi:

1 dl vettä
2 rkl sokeria
2 rkl väkiviinaetikkaa
2 tl sinapinsiemeniä
1 tl suolaa
tuoreita korianterin lehtiä
1 dl limen mehua (3-4 limeä)

Tee näin:

- Huuhtelee matjessillifileet kylmällä vedellä. Jotkut liottavat fileitä tunnin kylmässä vedessä.
- Mittaa vesi, sokeri, etikka, sinapinsiemenet, korianterin lehdet ja suola kattilaan. Kiehauta ja siirrä jäähtymään.
- Leikkaa 4-5 limeviipaletta purkkiin kerrostettavaksi. Purista lopuista limehedelmistä mehut (noin 1 dl) ja lisää se jäähtyneeseen liemeen. Kuori ja viipaloivat valkosipulin kynnet.
- Leikkaa sillifileet reilun sentin viipaleiksi. Lado sillit, lime- ja valkosipuliviipaleet sekä korianterin lehtiä purkkiin kerroksittain. Kaada liemi päälle. Anna maustua jääkaapissa seuraavaan päivään. Lime ja korianteri antavat sillille raikkaan aasialaisen makuuvahteen.
- Tarjoile silli alkuruokana keitettyjen perunoiden kanssa tai voileipien päällä. Koristele

tillillä ja korianterin lehdillä. Voit lisätä leipien päälle, tai perunoiden kanssa lisukkeeksi, mätikastiketta.

Mätikastike

150 g kirjolohen, muikun tai siian mätää (pakastettuna)
120 g smetanaa
1 sipuli hienoksi silputtuna
2 rkl sitruunan mehua
mustapippuria myllystä
suolaa
tillisilppua

Tee näin:

- Sulata mätä ja valuta se suodatinpuissa.
- Pilko sipuli mahdollisimman hienoksi silpuksi.
- Suolaa mätä, josta osan voit jättää koristeeksi voileipien päälle.
- Sekoita mätä, smetana ja sipulimurska kulhossa. Lisää sitruunamehua ja mausta mustapippurilla ja tuoreella tillimurskalla. Pidä jääkaapissa muutama tunti ennen tarjoilua.

Teksti ja kuvat Jaakko Liukkonen

Vasemmalla valkosipuli-limesilliä ruisleivällä ja tuoretta korianteria. Oikealla leivälle on lisätty mätikastike ja tilliä. Tämänkin silliatierian kruunaa huurteinen kossu- tai vodkasnapsi.

Tulkkien monet tiet

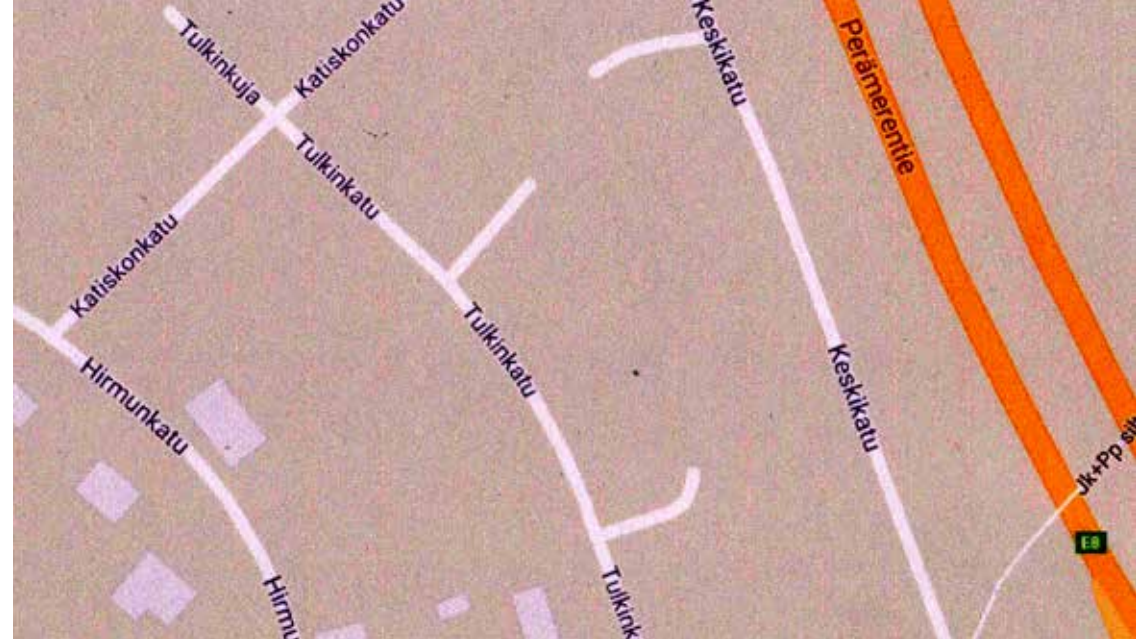
Vantaan Veromiehenkylän kohdalla Väinö Tannerin Tie vaihtuu Tulkintieksi.

Tulkit ovat mitä ilmeisimmin, tulkkauksen lisäksi, tallailleet erilaisia polkuja, teitä, kujia ja katuja. Ainakin nimestöön ovat Tulkit jättäneet jälkensä. Tulkintie-nimisiä kulkuväyliä löytyy Suomesta ainakin kolme. Tutuin meille on tietysti Virolahden Ala-Pihlajassa. Lisäksi Tulkinteitä löytyy Vantaalta ja listä. Vantaalla Kauppakeskus Jumbosta länteen kulkeva Väinö Tannerin Tie muuttuu Veromiehenkylän kohdalla Tulkintieksi ja jatkuu Ylästön kohdalle saakka muuttuen siinä Tuupakantieksi. Oulusta pohjoiseen, lähellä Iin Haminaa, on myös Tulkintie. Espoon Vallikalliossa on Tulkinkuja. Kemissä on sekä Tulkinkuja että Tulkinkatu.

Tulkkilantie löytyy sekä Turusta että Kokemäeltä. Kemistäkin löytyy Tulkkilankatu. Moninaiset ovat siis Tulkkien tiet, kujat ja kadut. Vai miten tämä pitäisi tulkit?

Teksti ja kuvat Jaakko Liukkonen

Kemistä löytyy sekä Tulkinkuja että Tulkinkatu.

Virolahdella Ala-Pihlajassa Tulkintie johtaa myös vanhaan Tulkkilaan.

Honkaniemen kukoistus

Honkaniemi Vehkalahden Metsäkylässä oli pitäjän ensimmäisiä kesäasuntoja. Huvila, niin kuin entisaikaan kesämökkejä kutsuttiin, oli vuosisadan alussa kymmenen vuoden ajan Ilmari Krohnin ja hänen vaimonsa Hilja Haahden kesäkotina. Lapsuuden kodissani kerrottiin paljon tarinoita heistä ja lapsista. Tarinoista heräsi minunkin kiinnostukseni perheen elämään maalaiskylässä.

Honkaniemi oli nimensä mukaisesti niemen kärjessä honkien keskellä Suurjärven rannalla. Puolet tontista oli esivanhemmitani vuokrattu ja toinen puoli naapureiltamme. Lapsuuskotini oli lähin maalaistalo ja kanssakäyminen Krohnin perheen kanssa oli päivittäistä.

Metsäkylä oli ollut 1500-luvulla Vehkalahden ruotsinkielisin kylä ja siksi siellä moni paikannimi ja vanhojen ihmisten kielessä vilisevät sanat viittasivat tähän aikaan. Suurjärvi ei nimestään huolimatta ollut kovinkaan suuri. Kesäasuntoja oli Honkaniemen vastarannalla Severviikissä muutama, mutta järven kaunistus oli Honkaniemi.

Huvila oli rakennettu edellisen vuosisadan lopulla ja Krohnin perhe oli sen toinen omistaja. Huvila käsitti useita huoneita kahdessa kerroksessa ja ison kuistin. Alueella oli monia pienempiä rakennuksia ja niihin he olivat majoittaneet vierailevat sukulaiset ja ystävät.

Juna lähtee Helsingistä. Meitä on kolme-toista henkeä: mummu, isä, äiti, kuusi lasta, keittäjä, sisäkö, lastenneiti, mummun apulainen. Mummu istuu toisessa luokassa. On tehty sata voileipää – aina tasan sata – ja kuu-den litran astiassa toisessa maitoa ja toisessa

mustikkakeittoa. Ennakolta on lähetetty puoli härkävaunua tavaraa. No nyt ollaan Haminan junassa. Vihdoin: koski, saha, Metsäkylä. Kuka hyppää junaan? Nuori emäntä, joka tarjoaa juottovasikkaa. Saa tuoda huomisaamuna. Juna lähtee. Emäntä ei ehdi alas, vaan ajaa kanssamme viimeisen asemavälin. Kysellään kuulumisia. Rapatin tytär on kihloissa. Lautalan emäntää yhäti vaivaa luvvalo. Ståhbergille on syntynyt poika. Tuolla välkkyikin järvi "rakas odottava Honkaniemi".

Härkävaunu tavaroineen oli siirretty siivuraiteelle huvilan läheisyyteen. Valtio oli Haminan radan rakentamisen yhteydessä pakkolunastanut kauniin soraharjun ja sinne oli rakennettu siivuraiteet Inkeroinen – Hamina radasta. Ratavartija Tommola asui radan läheisyydessä ja hän oli järjestänyt vaunun siirron. Ei koskaan ole saatu tietää kenen keksimä oli sorakuopan nimi, mutta vieläkin kansa tuntee paikan Santavekselinä. Syntyessään Santavekseli hävitti arvokkaan kivitien asuinalueen. Paikan historiallista arvoa ei silloin tunnettu.

Kylään oli edeltä käsin ilmoitettu perheen saapumisaika ja niin kylän naiset olivat siivonneet huoneet talven pölyistä sekä pihamaakin puhdistettu syksyllä pudonneista lehdistä. Tieto tulijoista oli levinnyt kylälaisten keskuuteen ja tulijoita odotti portailla munien ja voin kauppaajia. Kaikki hyviä tuituja entuudestaan. Lapset eivät malttaneet pysyä paikoillaan, vaan juoksivat ja tutkivat innokkaina olivatko heidän leikkipaikkansa säilyneet paksun lumikerroksen alla. Erkki keikkui jo korkean puun latvassa. Ensio taltteli mummuja ja he tutkivat kukkien he-

räämistä uuteen kesään. Pieni Emmikin touhuili käpylehmien kanssa. Uimaan ei vielä uskallettu mennä. Järven ainoa saari Kylmäsaari nimensä mukaisesti piti veden kylmempänä pidempään kuin järven läpi virtaava Summanjoki.

Hilja Haahden ja Ilmari Krohnin perheineen muuttaessa Honkaniemeen muistorikas kotikylänikin heräsi talviunestaan. Pyhäkoulun pitämiseen sunnuntaisin huvilalla ei supistunut heidän antinsa kylän elämään, vaan muikin hengellinen elämä sekä heidän pitämänsä konsertit olivat kesän kohokohtia. Yleisömäärä oli valtava, niin kuin myös talvisin heidän tultuaan pitämään musikaalisia tilaisuuksia kylään. Vielä ollessani noin kymmenen vuoden ikäinen sotien jälkeen Emmi Kurki-Suonio oli esiintymässä Reitkallin Puutarhakoulun juhlissa ja sieltä tuli kotiini vierailulle. Muista, kuinka hän vierailun aikana esitti kodissani ohjelmiston kuin juhlissa.

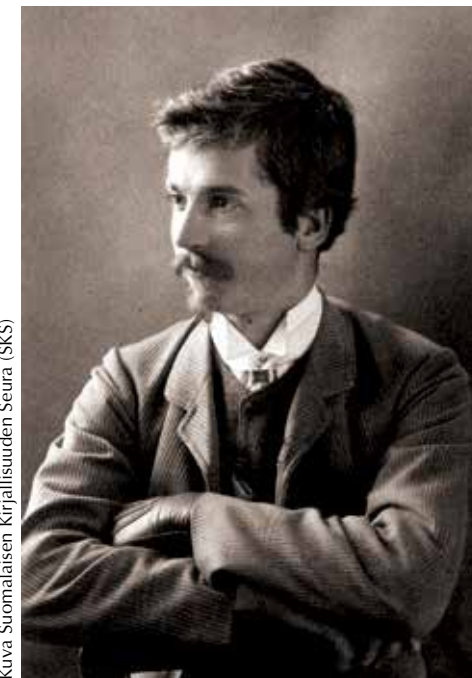

Kuva Suomen valokuvataiteen museo

Kirjailija Hilja Haahti (1874–1966).

Perheen pojat olivat innolla mukana kotini peltotöissä. Pellollamme huvilan läheisyydessä olivat kaikki viisi poikaa, setäni Vilho ja renkimme. Työssä mukana oli vain yksi hevonen. Krohnin pojat, kaikki viisi, halusivat hevosen selkään ja niin myös setäni Vilho. Selkään ei mahtunut kuin viisi heistä. Kuka jäisi pois? Renki ratkaisi ongelman ja laittoi veljekset hevosen selkään ja nosti Vilhon harteilleen. Pojat istuivat ylväinä korkeuksissa, Vilho toisenlaisessa selässä matalammalla. Kohta yksi hevosen selässä olija toteaa: "Vilho se ratsastaa rengillä."

Honkaniemen asukkaat olivat kyläläisten mielestä todellista herrasväkeä. Heille kaikki kylän asukkaat olivat samanarvoisia. Koskaan ei Honkaniemi, ennen heidän tuloaan eikä sen jälkeen, ole saavuttanut samanlaista kukoistusta. Pihapiiri kukkineen ja polkuineen oli monen ihailun kohde. Tavalisesta sireenistä he jalostivat kukinnon, jossa samasta kannasta lähti kolme terttua. Kyläs-

Kuva Suomalaisen Kirjallisuuden Seura (SKS)

Professori Ilmari Krohn (1867–1960).

— **Uudenvuoden konserttiin**, jonka täkäläisellä yhteiskoululla antoivat tri Ilmari Krohn ja hänen poikansa Ensio ja Feliks Krohn, oli yleisöä saapunut kaupungista ja lähiseuduilta harvinaisen runsaasti. Ohjelman suoritus oli kauttaaltaan puhdasta ja huoliteltua. Tri Krohn esitti piano-osansa tottuneesti ja varmasti, mikä tuli etenkin näkyviin, ohjelman loppunumerossa, joka vaati jo suurta taituruutta. Yliopp. Ensio Krohn käytteli viulua ja Feliks Krohn selloa taidolla, joka on nuorille soittajille kunniaksi. Erikoista suosiota sai osakseen Feliks Krohnin sävellys „Kevät-unelma“ joka esitettiin pianolla, sellolla ja viululla. Sävellys onkin varsin kaunis ja on saanut pääkaupungissa paljon kiitosta. Kappale soitettiin yleisön pyynnöstä toistamiseen. Nuori säveltäjä soitti sitäpaitsi pianolla toisen omintakeisen numeron, „Tuokiotunnelmia“ joka sisälsi useita pieniä tunnelmapalasia.

*

Samat konsertinantajat antavat konsertin **Metsäkylässä** loppiaisena klo 7 i.

Haminan Lehti 22.12.1917.

Huvituksia. KONSERTIN

antavat

**Ilmari Krohn,
Ensio ja Felix Krohn**

Metsäkylän kansakoululla Loppiaispäivänä klo 7 i.p.
Pääsylippuja k 1:— ja 50 p., lap-
silta 25 p. ynnä sotavero.

Haminan Lehti 22.12.1917.

tä voi vieläkin löytää tällaisen sireenin, sillä moni haki pistokkaan pihaansa Honkaniemestä.

Ei mihinkään paikkaan maan päällä sydämeni niin ole koskaan kiintynyt kuin juuri sinne, Honkaniemeemme, ensimmäiseen ja ainoaan kesäkotiimme. Kun vieläkin, toistakymmentä vuotta eron jälkeen, juna sujahtaa ohi ja puitten tiheiköstä pilkahtaa tuttu vaalea rakennus vihreine pielineen, silloin kouraisee kummasti sydäntäni. Suloista, kipeätä haikeutta tunnen. Muistoissa elävöityy aika, joka oli eikä palaja.

Mielikuvituksissani olen Honkaniemessä. Elän heidän viimeisiä aikojaan huvilassa. Tiedän ihmisten liittymisen joko valkoisiin tai punaisiin. Katseeni siirtyy Kormusaan päin, siellä Veripellossa lapsia hevosien selässä kuljettanut renkimme siirrettiin ikilehtoon. Hietojan rinteellä näen kahden naisen ympärilleen tähyillen kulkevan kohti Santavekselin lähellä sijaitsevaa latoa. Lautalan Hilma ja isoäitini Ståhlbergin lida ovat tulossa ruuan viennistä miehille Hirvi-

haudan luolaan. Äkkiä he tajuavat kahden punaiseen käsivarsinauhaan pukeutuneen miehen lähestyvän. Pian piiloon latoon. Miehet pysähtyvät ladon eteen. Mennään latoon, sanoo toinen. Ei mennä, vaan jatketaan matkaa. Naiset vapisevat pelosta. Pitkän ajan kuluttua he uskaltavat jatkaa kotimatkaansa.

Honkaniemen asukkaat olivat päättäneet harkita rakkaan huvilansa myyntiä ja siirtyä Haminan kaupunkiin. Ajat olivat niin rauhatomat ja Honkaniemikin oli keskellä sotatunnertaa. Miksi näistä ystävällisistä ihmisistä oli tullut niin raadollisia toisiaan kohtaan?

On niin kuin mustat pilvet eivät milloinkaan olisi riippuneet Honkaniemen yllä – vaikka sinnekin löysi tiensä harmaa sade ja vihainen myrsky, kuten kaikkialle. Haluaisinko sinne Honkaniemeeseen vielä takaisin? En, en milloinkaan, sillä entisyyttä ei voi herättää eloon. Nyt on rakennus vanhettunut, puutarha rappeutunut, järvi laskettu ja lahti ruohotunut – olen sen kaiken nähnyt. Kuolema on kulkenut rannoillamme.

Selaan arkistoani. Olen tallentanut lapsuudestani asti vanhoja tarinoita kuin myös esineitä. Teen yllätyksellisiä löytöjä. Käteeni osuu ajansaatossa kulmansa käpristännyt kiitoskortti. Kirjassa 1940-luvulla Hilja Haahti kiittää muistamisesta syntymäpäivänään. Kaurialan kartano –kirjansa hän laittoi lahjaksi isoäidilleni. Saan käteeni myös kirjan, jossa kirjailija kertoi isäni syntymän. Näin

— **Huvilantauppa. Pantinjohtaja E. Bergroth on myynyt Metsäkylässä sijaitsevan Honkaniemen (ent. prof. Ilmari Krohnin) huvilan tuomari Sulo Ervastiille Helsingistä 28,000 markan lauppahinnasta.**

Uusi Kotka 21.4.1920.

Honkaniemen huvilan ostanut tuomari Sulo Ervasti kuoli vuonna 1931. Honkaniemi oli tämänkin jälkeen vielä pitkään suvun hallussa. Kuva on Juhani Ervastian arkistosta ja se on otettu vuonna 1939, jolloin huvila oli jo hiukan ränsistynyt. Sulo Ervasti on Juhani Ervastian isoisä.

Honkaniemi yhdisti helsinkiläisen kirjailijan ja metsäkyläläisen maatalon emännän.

Kylätie on hiljainen
Muistojen maalaama
Ei tuttua kulkijaa siellä
On vain muistojen tie

Lainaukset Hilja Haahden kirjasta *Kotini puhuu*, 1932.

Keväällä 2017
Reetta Väänänen

Te Araroa

– 3000 kilometrin
unohtumaton häämatka

Hannele ja Folkers Tulkki-Williams tekivät vaellusretken Uuden-Seelannin päästä päähän. Hannele itse kertoo tuosta ikimuistoisesta retkestä.

Seison puolisoni **Folkersin** kanssa Cape Reignan majakan juurella, Uuden-Seelannin pohjoisimmassa paikassa tietämättä, mitä kaikkea tulimme seuraavien neljän kuukauden aikana kohtaamaan. Voimakas tuulenpuuska riuhtoo kädessä olevaa hattua, ja mielemme ovat täynnä uteliaisuutta, intoa, ja epävarmuuttakin.

Olimme päättäneet lähteä häämatkalle, jota voisimme kutsua myös seikkailuksi. Samalla päätimme kerätä varoja Naisten Pankin työlle, jolla edistetään kehitysmaiden naisten koulutusta ja toimeentuloa. Päätimme lähteä Te Araroa -nimiselle vaellusreitille, joka kulkee halki Uuden-Seelannin pohjois- ja eteläsaaren. Matkaa vaelluksella on reilut kolme tuhatta kilometriä, ja suuri osa reitistä kulkee mutkitellen kohti eteläsaaren päässä sijaitse-

vaa Bluffia. Te Araroa on suhteellisen tuore läpivaellusreitti, se avattiin vuonna 2011, joskin reittiä oli visioitu paikallisten seikkailijoiden toimesta aktiivisesti jo 1970-luvulta lähtien.

Cape Reigna on erityinen paikka monella tavalla; siellä Tasmaninmeri kohtaa Tyynen valtameren ja maorien, Uuden-Seelannin alkuperäiskansan, mytologian mukaan kuolleet sielut matkaavat Cape Reignaen ennen maan päältä poistumistaan. Kun toiset matkaavat valkoisen majakan juurelle ihailemaan huppeita maisemia, toiset menevät kunnioittamaan esi-isiään. Joillekin se on puolestaan pitkän vaelluksen alku- tai päätepiste.

Hyvästelemme perheemme, ja lähdemme kävelemään kohti etelää rinkoissamme kaikki, mitä selviytyäksemme tarvitsemme. Vaelluksen ensimmäinen osio on nimeltään "90 mailin ranta". Todellisuudessa rantaviiva on lähempänä sataa kilometriä kuin mailia, mutta tuntuu joka tapauksessa ikuisuudelta. Monien mukaan tällä osiolla jyvät karsiutuvat akanoista; monet aliarvioivat kuinka rankkaa rannalla käveleminen viiden päivän ajan voi olla, ja päätyvät keskeyttämään vaelluksen tällä osiolla.

Polttavan auringon alla vaeltaminen osoittautuikin todella rankaksi. Yhtäkkiä voi kokea olevansa ominensa mielessä juoksevien ajatusten kanssa. Vaeltaessa aika hidastuu, ja pieniinkin luonnon yksityiskohtiin voi

Rannoilla yösjä löytyy helposti hiekkadyynien keskeltä, joskin nousuveden korkeus on aina pidettävä mielessä.

Vaelluksemme ensimmäinen virallinen huippu avautui Raetea-metsän keskeltä.

kiinnittää huomiota. Toisinaan tämän toiston rikkoo ohi ajava kalastaja tai horisontissa näkyvä pieni saari. Tilaisuuden tullessa pysähdymme suodattamaan vettä joenvirrasta. Erityisesti pohjoissaarella massiiviset karjatilat ovat johtaneet monien vesistöjen juomakelvottomuuteen.

Selviytyttyämme pitkästä ja rankasta rantaosuudesta, maisemat vaihtuvat tiheisiin metsiin. Aluksi olen innoissani, ovathan metsät lähin asia joka täällä muistuttaa kotisijoistani. Pian kuitenkin opimme, että nämä metsät ovat omaa laatuaan. Herekino ja Raetea -metsien polut muuttuvat nopeasti mutavelliksi, ja toisinaan polku olemattomaksi, jolloin on seurattava puihin kiinnitetyjä oransseja kolmioita ja luettava karttaa. Yllättäen metsän keskeltä avautuu suuri joki,

jota pitkin edetään ulos metsästä. Vilkkaan lintuelon rikkoo puskasta juokseva villisika. Kohtaamme vähän myöhemmin epäonnisen metsästäjän, joka kulkee mutaisissa metsissä kuin kotonaan.

Mitä etelämmäksi suuntaamme, sitä enemmän alamme kohdata ihmisiä ja kulkea myös maatilojen halki. Paikalliset yllättävät meidät avuliaisuudellaan: monet heistä kutsuvat meidät kotiinsa illalliselle tai yöpymään. Toisinaan tieosuuksilla ohiajavat autoilijat tarjoavat kyytejä, joista kohteliaasti kieltäydymme. Suoralla tieosuudellakin vaeltaminen voi osoittautua palkitsevaksi jylhissä maisemissa. Jopa jäätelöauto pysäyttää ja jämäkä nainen huutaa auton ikkunasta: "Te todellakin näyttätte siltä, että olette jäätelön tarpeessa!" Hän pysäyttää ja syömme seurueemme kanssa vatsat kipeiksi jäätelöä.

Vaelluspolku vie Kerikerin vesiputouksen juurelle (ylävas.) kuin myös jokia pitkin, joissa usein jalat kastuvat (alavas.) sekä usein viljelysmaita pitkin. Matkaan sisältyy myös usein vuorenharjanteilla kävelyä (oik.yläreuna), jotka voivat olla jyrkässäkin maastossa. Erämajat ovat numeroitu helikopterien työtehtävien helpottamiseksi.

Matkan varrella tavalla tai toisella avustavia henkilöitä kutsutaan vaeltajien keskuudessa reittienkeleiksi. Yöpyminen silloin tällöin teltan sijaan sängyssä on luksusta, samoin suihku ja hanavesi. Vaeltaessa arvostaa arjen elementtejä uudella tavalla. Samalla myös oppii, kuinka vähän ihminen lopulta tarvitsee selviytyäkseen.

Pohjoissaaren vaihtelevissa maastoissa keho alkaa hiljattain tottua päivittäiseen vaellukseen, ja ajoittain jopa yli neljäkym-

menen kilometrin pituisiin harppauksiin. Juuri, kun päivittäinen kävely alkaa tyyppiä, alkaa noin kahdensadan kilometrin mittainen jokiosuus meloen. Whanganui-joki on maailman toinen joki, jolle on myönnetty ihmisoikeudet.

Pohjoissaaren sanotaan olevan hyvää valmistusta eteläsaarelle, jossa kuljetaan pääsääntöisesti jatkuvasti vuoristossa. Ennen kuin väsyneet vaeltajat palkitaan maan pääkaupunkiin saapumisella, on ylitettävä Tararua-vuoristo, joka on erityisen altis äkillisille säämuutoksille. Kapeilla poluilla ja jyrkissä ala- ja ylämäissä alamme hiljalleen tottua myös vuoristo-olosuhteisiin.

Eteläsaari alkaa ehkä koko vaelluksen vaikeimmilla osiolla: Richmond-vuoristolla, jossa vietetään kokonainen viikko poissa ihmisasutuksen keskuudesta. Kyseisessä vuoristossa kuljetaan alppivuorten yli vaikeassa maastossa. Uusi-Seelanti tunnetaan ympäri vuoden nopeasti muuttuvista sääolosuhteistaan, ja todistammekin usein, kuinka aurin-

koinen aamu muuttuu hetkessä ankaraksi myrskyksi. Sään suhteen tulee olla erityisen huolellinen erityisesti jokiosuuden kohdalla. Vaelluksella ylitetään satoja jokia, jotka voivat hetkessä nousta niin korkealle, ettei niitä ole turvallista ylittää. Paikallisten mukaan joet ovatkin yksi vaarallisimpia elementtejä uusiseelantilaisessa luonnossa – ja harmillisesti vuosittain monet aliarvioivat virtojen voimakkuuden.

Richmond-vuoristossa totumme melko nopeasti korkealla olemiseen, joskin toisinaan kengän vierestä avautuva satojen metrien pudotus pitää huolen, ettei adrenaliini puutu tästä seikkailusta. Vaellusreitit haastavuus yllättää meidät, ja monet toteavat sen olevan yksi maailman haastavimpia läpivaelluksia. Muiden kuuluisien vaellusten reitit ovat vuorikymmenien saatossa hioutuneet, kun taas Te Araroa tuoreena etsii yhä optimaalisinta seikkailukokonaisuutta.

Vaellamme erämajalta erämajalle, ja onneksemme sää suosii myös jokiosuusien kohdalla. Uudessa-Seelannissa on maailman eniten erämajoja asutusta kohden, yhteensä yli yhdeksänsataa. Erämajoille vaeltaminen on paikallisten suosima tapa viettää vapaa-aikaa, ja samalla ne tarjoavat suojan sään huonontuessa.

Toisinaan vaeltaminen muistuttaa enemmän vuorikiipeilyä jyrkän maaston ansiosta. Monen päivän vuoristo tekee nöyräksi, ja muistuttaa omista rajoistamme. Kun lopulta saavumme St. Arnaudin kylään, olemme huojentuneita. Mutta tämä

on vasta alkua.

Uudessa-Seelannissa vaeltaminen palkitsee, kun maisemat voivat vaihtua dramaattisesti yhden päivän aikana. Vuorten takaa Waiau-reitillä paljastuu sininen järvi, jonka vesi on todettu tutkimuksilla maailman kirkkaimmaksi. Järvi, jonka ohi reitimme kulkee, omaa peräti 80 metrin näkyvyyden! Waiau-reitti, sekä monet muut reitit, ovat olleet aikoinaan paikallisten kulkureittejä vuorten yli – niillä ei ole siis vain seikkailullista, mutta myös merkittävää historiallista arvoa. Toisinaan metsän keskeltä voi avautua 1800-luvun aikainen kiinalaisten työläisten kylä rautatiealueen.

Uusiseelantilaiset tunnetaan seikkailuvietistään, ja sen voi huomata hyvin nopeasti vaelluksella. Toisinaan maasto on niin vaikeakulkuista, että voimme edetä korkeintaan kilometrin tuntivauhdilla. Kun laskeudumme alas jyrkkää vuorenharjannetta Hawea-jär-

velle, eräs paikallinen mies toteaa: ”jos ei halua seikkailua, ei kannata edes vaivautua Uuteen-Seelantiin!” Samaa hengenvetoon hän toteaa, että suuri sykloni on myös matkalla saarelle. Syklonit tekevät tuhojaan, ja samalla tuovat usein lumikerroksen myös matalammille vuorille.

Viimeisellä alppiosuudella Motatapu –reitillä meidät palkitaankin valkella lumiverholla, joka tekee vaeltamisesta liukasta mutta ikimuistoista! Vuorelta paljastuu näkymä Wanaka-järvelle sekä lukuisille muille vuorenhuipuille.

Toistuvista kauniista maisemista huolimatta keho alkaa osoittaa väsymisen merkkejä – mitä lähemmäs 3000 kilometriä pääsemme, sitä enemmän myös alamme olla henkisesti kypsiä. Erämaassa oppii arvostamaan yksinoloa, hiljaisuutta ja rau-

haa, mutta myös kaipaamaan yhteisöä ja osallisuutta.

Kun nousemme viimeiselle korkealle huipulle, edessämme avautuu laaja merinäkökymä ja pilkkahdus päätepiestämme Bluffista! Viimeisen kahden päivän aikana kävelemme rantaviivaa pitkin viimeisin voimin kohti Bluffia ja samalla tapaamme vaeltajia, joita emme olleet nähneet sitten vaelluksen alkamisen.

Viimeisenä päivänä autoilijat tööttäävät ja onnittelevat meitä, he tietävät tarkalleen minne olemme matkalla ja mitä näin pitkälle pääseminen vaeltajille tarkoittaa. Bluffissa meidät palkitaan Invercargillin kaupungin sponsorimille mitaleilla. Olo on huojetunut, iloinen ja tyhjäkin. 3000 kilometriä muovaavat ajattelua ja maailmankuvaa. Kosketamme kyyneleet silmissä maamerkkiä, ja Folkers tokaisee vierelläni: "Minnes seuraavaksi?" Niin, se joka rohkenee heittää itsensä likoon vaelluksen maailmaan, on osa sitä tavalla tai toisella halki elämän.

*Teksti ja kuvat
Hannele Tulkki-Williams*

128 päivää, yli 3000 kilometriä sekä useat ylä- ja alamäet palkitaan, kun saavumme päätepiesteeseen Stirling Pointiin Bluffiin.

Marsalkka Mannerheimin hautajaiset

Kokemusta oli siis tullut vähän sieltä ja täältä: elokuvantekoa, mainonnan alan tehtäviä, ilmoitushankintaa – ja kova halu oli päästä eteenpäin. Ilmon kausi alkoi kuitenkin vähän takerrellen. Yhtäkkiä jouduin siellä toteamaan, että homma käsitti yhteydenpidon asiakkaisiin – ammattimiehen kannanottoja ja suunnittelua. Tehtäviin kuului myös ennen kaikkea copywriterin – mainostoimittajan tehtävät. Tekstikikkailu alkoi nostaa päätään. Ilman mitään sen suurempaa koulutusta, ainoastaan maalaisjärkeä ja mielikuvitusta käyttäen oli käytävä asiakkaiden mainos- ja markkinointikysymysten pariin. Ja vähän kerrallaan siinä avautui sitten työsarja, joka muodosti sittemmin koko elämänurani – vähitellen erääksi sen ajan tähticopyksi SEKissä – ja moninaisten myöhempien vaiheiden jälkeen, oman mainosyrityksen vetäjäksi. Mutta siihen oli vielä pitkä matka ja Vantaassa oli virtaava vielä paljon vettä ennen sitä.

Sunnuntaiaamuna 28. päivänä tammi-kuuta vuonna 1951 olin juuri herännyt, kun puhelin pirahdi, ja entinen esimieheni, Uuden Suomen tiedotuspäällikkö **Kalevi Suomalainen** soitti ilmoittaen Mannerheimin kuolleen. Koska olin freelancer-ominaisuudessa pitänyt edelleen huolen Uuden Suomen näytekkunamainonnasta, halusi hän minun heti tekävän Marski-aiheisen ikkunanäyttelyn suru-uutisineen. Hoidin tehtävän ja tunnin kuluttua näyttely oli valmis. Aamulenkillä oleva ohikulkijoiden joukko pysähtyi ja kerääntyi

*Hautajaiskulkue
saapuu Pohjois-
Esplanadilta
Mannerheimintielle.
Kuvauspaikka
katolta olisi siis
hyvin valittu
sijainniltaan.*

ikkunoiden eteen. Panin mieli liikuttuneena merkille sen spontaanin hartauden ja äänetömän osanoton, minkä uutinen heissä aiheutti. Miehet paljastivat päänsä ja sama toistui jälleen uusien kävelijöiden tullessa kohdalle.

Marskin hautajaiset oli päätetty järjestää suurin juhlallisuuksin helmikuun 4. päivänä.

Mainosmiehen vaistoni heräsivät. Soitin vanhalle ystävälleni, elokuvaalaborantille, **Arskalla Syväpurolle**, joka siihen aikaan työskenteli vielä Lampelan elokuvaprojektissa Strömbergin filmilaboratoriossa. Ajatuksena oli tehdä hautajaistapahtumista lyhyt uutiselokuva ja lähettää se USA:han. Hyvä ystävämme, **Eino (Kopu) Ruutsalo** oli siihen aikaan eräässä New Yorkilaisessa mainostomistossa harjoittelijana. Olimme hänen kanssaan yhteydessä, ja sovimme siitä, kuinka hän noutaisi filmilähetysten SAS:n lennolta La Quardian kentältä. SAS lensi siihen aikaan Tukholmasta NYC:iin DC-4:lla. Malmilta panisimme lähetysten Bromman kentälle Tukholmaan.

Teimme yhdessä Arskan kanssa käsikirjoituksen, valitsimme kuvauspaikat ja lainasimme kaksi kameraa Strömbergiltä, toinen Arskalle ja toinen minulle. Suurkirjon siunaustilaisuuteen kirkon sisälle emme päässeet, mutta kun kenraalien muodostama kantajajoukko tuli ulos kirkosta ja saattoi arkun tykkilavetille, pääsimme sopiville kuvakulmille. Kuvasimme sitten Marskin hevosvaljakon vetämänä, kenraalikunnan katafalkin perässä, omaiset, Marskin ratsun, Katen, kulkueessa talutettaessa, sekä arvovaltaisen saattajajoukon, soittokunnat ja kadun reunukset tungokseen asti täyttävän yleisön.

Seuraava kuvauspaikka oli Mannerheimintielle, Uuden Suomen toimitalon katolla. Sieltä ottaisimme kuvaa saattueesta, kun se tuli pitkin pohjois Esplanadinkatua Wulffin kulmalle kääntyäkseen sieltä Mannerheimintielle.

Olimme päässeet Mannerheimintie 6 talon vintille ja sieltä paloluukkua myöten katolle. Arskalla asetti kameransa katon harjalle

jalustalle ja minä luisuin selälläni, jalat edellä katon reunalle räystäskourua vastaan. Ajattelin ottaa siinä asennossa käsivaralla kuvaa kulkueesta. Olimme arvelleet, että "Uusi Suomi" mainoskirjaimet katolla olisivat antaneet meille vähän tukea ja turvaa.

Niin ei kuitenkaan ollut. Ne olivat tuen saamiseksi liian hatarat ja sitä paitsi meistä sivulla.

Kulkue lähestyi Wulfin kulmaa ja kuvaus alkoi. Huomasin, että hyytävä ja tuulinen pakkasilma oli jäykistänyt kameran kuvausmekanismin niin, että kuvaus tapahtui alinopeudella. Kuitenkin, siitä huolimatta kuvat otettiin.

Sitten syntyi hetkessä vaarallinen tilanne. Kuului kovaa kahinaa ja rutinaa, ja katsoin taakseni. Arskalla tuli kameroineen suuren lumipaakun päällä kohti räystästä. Vauhti kasvoi, mutta onneksi paakku pysähtyi minun hartioihini. Olin siinä selälläni jalkapohjat vesiränniä vasten ja pidättelin lumipaakkuja

Kuva Jukka T. Tulkki

Uuden Suomen talo nykyään. Rakennusta on korotettu 60-luvulla, mutta putoaminen katolta olisi silti ollut kohtalokasta.

enempää liikkumasta.

Tätä tarinaa ei olisi kirjoitettu, jos asen-toni olisi silloin pettänyt. Keplottelimme itsemme paloluukulle ja sieltä sitten edelleen seuraavaan kuvauspaikkaan. Kylmä oli kuin ryssän helvetissä.

Päätimme kuvauksemme Marskin haudan kukkakummulle ja iltapäivän jo hämartyessä menimme Strömbergin laboratorioon. Kehitys- ja kopiointityö vei koko yön, mutta aamulla se oli valmis – 1,5 minuuttia Marskin hautajaisia. Englanninkielinen äänitys jäisi Kopun hoidettavaksi perillä. Arska vei lähetyksen lentoyhtiölle, ja kaikki tuntui olevan hyvin. Matkalle tuli kuitenkin joitakin arvaamattomia esteitä. Kopu oli filmiä New Yorkin lentokentällä vastassa. Sitä ei ilmoituksen perusteella sinne tullut ja lentoyhtiöltäkään ei tullut mitään selitystä. Filmin kohtalo selvisi sitten myöhemmin. USA:ssa vallitsi ”Mc Carthyisin aika”. Sinne saapu-

nut filmimateriaali kävi silloin ankan sen-suurin. Meidän filmimme siis juuttui tulliin ja vasta USA:sta pois lähtiessään oli Kopulle ilmoitettu tullista saatavana olevasta filmistä.

Negatiivi on vielä Arskalla, ja se on nyt arvokas dokumentti tämän historiallisen päivän tapahtumista.

Aapo Tulkin (1921–2011) kirjoituksia Jukka T. Tulkin (Aapon poika) kokoamana.

Aapo Tulkki

Virojoen VPK 120-vuotta

Virojoen Vapaaehtoinen Palokunta ry juhli 120 vuotista taivaltaan vuonna 2017. Juhlavuoden kunniaksi julkaistu teos keskittyy yhdistyksen jo aiemmin julkaistun sata-vuotishistoriikin jälkeiseen aikaan. Teoksen on kirjoittanut **Siru Ahopelto** ja taitosta on vastannut **Jaakko Liukkonen**.

Historian havinaa hehkuvassa teoksessa käy ilmi, kuinka vapaapalokunnan merkitys ja arvostus ovat viime vuosina aiempaa merkittävämpiä myös yhä nuorempien keskuudessa.

Huolimatta siitä, että teos kertoo pääosin 100-vuotisen historian jälkeisestä toiminnasta, teokseen on nostettu esille mielenkiintoisia yksityiskohtia aina perustamisvuosista lähtien.

Teoksesta löytyy vuosien varrelta muun muassa paikallisissa lehdissä kerrottuja uutisia onnettomuuksista sekä tapahtumia, joissa vapaapalokunnan ammattitaidolle ja pyyteettömälle auttamisen halulle on ollut korvaamaton tarve.

Ajan myötä palokuntatoiminta on kehitynyt pienistä yksiköistä osaksi aluepelastuslaitoksien verkostoa. Aiemmin kenen tahansa oli mahdollista liittyä palokuntalaiseksi, nykyisin vaatimustasot ovat korkeampia ja määritellyin vastuutehtävin.

Teoksesta selviää, kuinka hälytykset ovat vuosittain määrällisesti kasvaneet. Viimeisten kahdenkymmenen vuoden aikana suurin hanke vapaaehtoistoiminnan kehittämisen lisäksi on ollut uuden paloaseman rakentaminen vanhan paloaseman paikalle Korjaamotielle Virojoella.

Osana yhteiskunnallista turvaa oleva Virojoen VPK sekä eri osastot ovat hätätilanteen sattuessa olleet korvaamaton apu yhteiskunnalle. Teoksessa eritellään hälytysosaston, ensivasteen, nuoriso-osaston sekä naisosaston toisiaan tukeva toimintaa, harrasteryhmää unohtamatta. Kirja muistuttaa lukijaa siitä, kuinka laajalle vapaaehtoinen palo-

Kuva Hellevi Karhula

Kirja julkistettiin Sammon talolla pidetyssä Virojoen VPK:n 120-vuotisjuhlassa. Kirjan tekijät Siru Ahopelto (oikealla) ja Jaakko Liukkonen.

kuntatoiminta ulottuu nykypäivänä.

Vapaaehtoisten palokuntien merkitys nykyajan yhteiskunnassa on vuosien saatossa kuitenkin muuttunut. Teos herättää lukijan miettimään yhä sitä aikaa, jolloin avun saaminen välimatkoista johtuen kesti pitkiäkin aikoja. Muuttoliike keskittyy suuriin kaupunkeihin ja kysymys pienten asumiskeskittymien palveluiden jatkumisesta on aina olemassa.

Virojoen VPK:n 120-vuotishistoriikki on tärkeä kooste, joka auttaa ymmärtämään vapaapalokunnan toiminnan merkityksen jokapäiväisessä arjessa. Teos on erinomainen kertomus auttamisen halua, hyvää yhteishenkeä, ammattitaitoa ja onnistumisen tunnetta, jota voimme suurella arvostuksella muistella.

Riku Tulkki

Turvaajat – Virojoen VPK 120 vuotta.

Kirjaa on saatavissa Virolahden kunnantoumistosta.

Auringonkukka

(*Helianthus annuus*)

Auringonkukka eli isoaurionkukka on asterikasvien heimoon ja auringonkukkien sukuun kuuluva yksivuotinen kasvi. Tämän öljykasvin mykerö kasvaa usein 30-40, jopa 50 cm leveäksi. Sen kukka kääntyy aina aurinkoa kohti. Mykerö on lopulta nuokkuva. Sen pohjus on litteä ja suomuinen. Keltaisten reunakukkien kieli on 3-4 cm pitkä. Kukka on kehtosuomujen suojaama. Sen kehräkukat ovat ruskehtavan värisiä. Hedelmä on 1-2 cm pitkä pähkylä, joka on myötakarvainen. Se on muodoltaan pitkulainen ja litteänpullea.

Auringonkukan varsi on karhea ja lähes aina haaraton. Lehtilapa on 20-50 cm pitkä. Tyven iso ja terävähampainen lehti on muodoltaan herttamainen. Leveänpuikkea ja suoppokärkinen lehti on varren alaosassa vastakkain ja ylempänä kierteinen.

Auringonkukan siemeniä käytetään ruokana ja niistä tuotetaan auringonkukkaöljyä. Historiassa auringonkukkaa on myös käytetty kuumetautien hoidossa (malaria).

Suomessa auringonkukka on lähinnä koristekasvi, mutta sitä käytetään hieman myös siementen tuotantoon. Arkikäytössä siemeniä voi lisätä myslisiin, puuroihin, risottoihin, leiväntekoon sekä rouhittuna pirtelöihin. Siemenet ovat talvisin erinomaista ravintoa linnuille.

Auringonkukka on todennäköisesti kasvanut aluksi vain Pohjois-Amerikassa, jossa intiaanit ovat hyödyntäneet sitä. Sen siemenet olivat tärkeä ravinnon lähde. Intiaanit tekivät pari kolme tuhatta vuotta sitten siementen ytimistä jauhoa ja käyttivät siemenet sisältävää kukintoa vihanneksena. Hopi-intiaanit olivat oppineet uuttamaan auringonkukan siemenistä sinistä, mustaa, purppuraa ja punaista väriainetta. Niitä käytettiin kankaissa ja saviesineissä sekä ihomaaleina.

Poppamiehet huomasivat auringonkukan lääkitsevät vaikutukset. Sillä hoidettiin käärmien ja hyönteisten puremia. Siitä tehtiin myös haavavoidetta. Auringonkukkaa alettiin myös palvota. Laji levisi jo varhain Peruun, jossa siitä tuli auringonjumalan vertauskuva. Auringonkukan kuvia on löydetty inkatempelien seinistä ja palvontamenoissa käytetyistä esineistä.

Viracocha oli inkojen mytologiassa maailman luoja sekä myrskyn ja auringon jumala.

Faarao Akhenaten palvomassa Atonia. Hän hallitsi 18. dynastian aikaan 1300-luvulla eaa.

Auringonpalvonta on auringon palvomista jumalana joko sellaisenaan taikka ihmisen tai jonkin eläimen hahmoisena. Aurinko on aina ollut hyvin tärkeässä asemassa elämän ja ihmisten hyvinvoinnin alkulähteenä, joten sitä on kaikkialla myös aina palvottu, usein pääjumalana. Esimerkiksi muinaisen Egyptin uskonnossa auringon palvonta oli keskipisteessä. Egyptiläiset erottivat Auringon eri ominaisuudet toisistaan, joten auringonjumaliakin oli useita. Tärkeimmät niistä olivat Ra ja Osiris. Ra edusti fyysistä Aurinkoa, ja häntä palvottiin koko Egyptissä kaikkivaltiaana. Osiris edusti laskevaa Aurinkoa, ja hän oli ikuisen elämän jumala. Muita egyptiläisten auringonjumalia olivat esimerkiksi Atum, Horus, Ptah ja Mandu. Auringonkiekon, Atonin, palvonta syrjäytti faarao Akhenatenin valtakaudella väliaikaisesti kaikki muut palvonnan muodot, ja faarao itsekin vaihtoi nimensä tarkoittamaan 'auriongiekon hehkua'.

Kuva Jaakko Liukkonen

Auringonkukka tuli Eurooppaan tutkimusmatkailijoiden mukana 1500-luvulla Meksikon ja Perun alueelta. Ensimmäinen se tuli Espanjaan ja levisi sieltä muihin maihin. Tsaari Pietari Suuri toi auringonkukan Venäjälle 1600-luvun lopulla, mutta sen viljely ja jalostus tuottoisaksi öljykasviksi alkoi Venäjällä vasta 1800-luvulla. Neuvostoliiton aikana, 1930-luvulla, tiedemiehet kehittivät kasvia Josef Stalinin määräyksestä niin, että 20 vuoden kuluttua venäläiset kasvattivat yli 30 senttisiä jättiauringonkukkia. He olivat myös onnistuneet lisäämään sen öljypitoisuutta 50 prosentilla.

Auringonkukkaöljyä tuotetaan neljänneksi eniten maailmassa. Sen kolme suurinta tuottajamaata ovat Argentiina, Venäjä ja Ukraina. Sitä enemmän tuotetaan soija-, palmu- ja rypsiöljyä.

Vincent van Gogh:
Kaksitoista auringonkukkaa maljakossa, 1889.

Hollantilais-syntynyt taidemaalari Vincent van Gogh (1853–1890) maalasi Etelä-Ranskassa Arlesissä elämänsä loppupuolella lukuisia tauluja, joiden aiheena olivat auringonkukat. Hän teki nämä maalaukset paksuin siveltimenvedoin impasto-tyyliin, jonka ansiosta kukat muuttuivat kolmiulotteisen ja epätasaisen näköisiksi. Ne suorastaan ponnahtivat kankaasta. Hän jätti pysyvän jäljen maalaustaiteen historiaan. Van Gogh oli ollut pitkään masentunut. Yhdessä viimeisistä kirjeistä veljelleen Theolle hän kirjoitti: "Minusta on aina tuntunut, että olen matkalla menossa jonnekin. Ja urani lopulla olen väärässä paikassa: silloin huomaa, että kuvataiteen lisäksi kaikki muu oli vain unta."

Vincent van Gogh ampui itseään rintaan

27. heinäkuuta 1890. Hän ryömi asuntoonsa ja kuoli siellä kaksi päivää myöhemmin auringonkukkamaalausten pinon viereen. Itseoppinut taiteilija ei saanut myydyksi elinaikanaan yhtään teostaan. Vähän yli sata vuotta hänen kuolemansa jälkeen maalaus Viisitoista auringonkukkaa maljakossa myytiin huutokaupassa Lontoossa maailmanennätystyhinään, lähes 40 miljoonalla dollarilla.

Teksti Jaakko Liukkonen

Lähteet:
Laws Bill: 50 kasvia jotka muuttivat maailmaa,
Kustantaja: Moreeni. Painettu Kiinassa 2012

Auringonkukka - Wikipedia
Auringonpalvonta - Wikipedia

Sanomista

Vanhoja lehtileikkeitä Pihlajasta ja vähän muualtakin lähialueelta. Tämänkertaiset leikkeet ovat pääosin vuosilta 1906 ja 1909.

Iltaman
toimeenpanee
Pihlajan Raittiusyhdistys
perjantaina 5 p:nä t. k. Pihlajan
kansakoululla.
Alkaa kello 6 i. p.
OHJELMA:
Laulua,
Tervehdyspuhe,
Runo,
Seuralehti „Pyrintö“,
Laulua,
Esitelmä,
Humoreski,
Kertomus,
Laulua,
„Maisteri kesävieraana“
(näytelmä 3:ssa näytöksessä.)
Humoreski,
Kuvaelma,
Maamme.
Sisäänpääsy 25 penniä.
Nuvitoimikunta.

Koitar 4.1.1906.

Kohta poikivan maitolehmän
myy **Ristin Polto**
Alapihlaja.

Koitar 17.2.1906

Ilmoituksia.
S. V. L. 3 k. 6 r.
Nimeni entuudestaan Anton Petersin, on tästä lähtien oleva Anton Nurminen. Virolahden Pitkäpaadessa 29 p:nä joulukuuta 1905.
Anton Nurminen
(Perämies).
Leipurinliike
suositellaan yleisölle. Virolahti, Pajulahti.
Kunnioituksella
G. A. Grönholm.

Koitar 4.1.1906.

Pihlajan
Haarakaupan
perustamista varten jäseniksi kirjottaneilta kannetaan ensimmäinen osa jäsenmaksuisia maanantaina ja tiistaina t. k. 19 ja 20 päivinä Pihlajan kauppatalossa Pihlajassa.
Virolahden Osuuskauppa.

Koitar 17.2.1906

Ravikilpailut
pidetään **Yläpihlajassa** tämän kuun 14 p:nä **Virojärven jäällä** kolmessa sarjassa. Sisäänkirjotus kello 1 j. p.p. Santeri Kivelän talossa.
Ajojen loputtua alkaa
Iltama
samassa talossa vaihtelevalla ohjelmalla, jossa myöskin keskustellaan kilpa-ajojen tarkoituksesta. Näytöskappale „Kalkissa sitä ollaan“.
Lopussa tanssia.
Sisäänpääsy miehiltä 50 p., naisilta 25 p.
Toimeenpanijat.

Koitar 11.1.1906.

Ilmoituksia.
Onko teille tunnettua
suosinta lajia hajuvettä
IDEAL?
9h10
„HYGIENA“
Pietarissa, Liigovokaja 123.
Hajuvesiä, saippuaa, puuteria, toalettivettä.

ILTAMAN
toimeenpanee
Virolahden Työväenyhdistys
Virojoella Säästöpankin talolla
Laskiaissunnuntaina.
Ohjelmaan kuuluu m. m. Puhe, Esitelmä (maist. K. O. Vikman), Torvisoittoa, Laulua, Näytelmä Murtovarkaus y. m.
Alkaa klo 4 j. p.p.
Pääsymaksut: 1: 50 ja 1: — mk. istuma- ja 50 penniä seisomapaikat.
Toimikunta.

Koitar 22.2.1906.

Myytävänä.
fortuna
Separaattoria
myy halvimmalla
Virolahden Osuuskauppa.

Koitar 11.1.1906.

**Äsken poikineen
Maitolehmän**
myy Anton Heikinp. Haaja
eli Harjunen Yläpihlajassa.

Koitar 3.3.1906.

Kohdakkoin poikivan,
hyvän
Maitolehmän
myy Anton Typpö Virolahti, Yläpihlaja.

Koitar 20.11.1906.

Huvituksia.

ILTAMAN
toimeenpanee
Ala-Pihlajan nuorisoseura
sunnuntaina t. k. 22 p. Kristian
Peltolan talossa
vaihtelevalla ohjelmalla
muun muassa näytöskappale „Ameri-
kassa“ y. m., y. m.
Alkaa täsmälleen klo 6 i. p.
Sisäänpääsymaksu aikuisilta 50 p.,
lapsilta 25 p.
Lopuksi tanssia.

Koitar 21.4.1906.

Myytävänä.

Aivan uusi käyttämätön
12 jalk. pitkä
Vene
myydään halvalla, sopiva seili-
tahi soutoveneeksi.
Virolahden Alapihlajassa 14/4 06.
Juho Hietala.

Porsaita
myytävänä Haminan torilla tämän kuun
21 päivänä.

Koitar 19.4.1906.

Alapihlajan Nuorisoseura
viittää
Vuosijuhlaansa
elokuun 26 p:nä Kristian Pelto-
lan talossa.
Näytöskappale „Sunnuntai-ilta“
y. m., y. m. Lopussa karkeloa.
Alkaa klo 5 iltapäivällä. Si-
säänpääsy miehiltä 50 p., naisilta
25 p.
Huvitoimikunta.

Koitar 23.8.1906.

Pyöräilijät huomatkaa!
Tuokaat ajoissa pyöränne korjattavaksi,
huonoimmatkin pyörät ko. jataan hyviksi.
Vapaakappoja sovitetaan kaikkiin pyöriin
Emaljeerauksia ja niklauksia tehdään.
Käytettyjä sekä uusia pyöriä myytävänä.
Kaikkia pyörätarpeita, kummiä joka lajia.
Työt tehdään joutuin, kohtuullisilla hin-
noilla ja hyvin.
N. Eriksson, Kasarminkatu n:o 4.

Nyt saapunut:
Koristesormuksia, Medaljonkeja,
Rintaneuloja (brossia), Serviettirenkaita,
Kravattineuloja, y. m., y. m.
Poiketkaa siis
Kultaseppä A. Kousan liikkeessä.

Koitar 21.4.1906.

Ken tietää Virolahti
laivalla lähettäneensä ompelukoneen
toukok. 7 p:nä Haminasta Virolahteen
päin käyköön siitä ottamassa tietoja
mainitulla laivalla, sillä lähetystä ei ole
voitu perille toimittaa osoitteen puut-
teessa, tosin laatikossa riippuu vanha
osotelippu, jossa on luettavana „Rva
Sofia K. — ent. kadettikoulu“ mutta
sukunimestä kokonaisuudessaan ei voi
lipun kustuttua laivalle tapaht. pienem-
mässä haaksirikossa, lukea.

Nimen muutos.
Reino Kronqvist perheineen on otta-
nut nimekseen Kannas. Virolahden
Santaniemellä Kesäkuun 20 p:nä 1906.
Reino Kannas.

Palvelukseen halutaan.
Neitoset huom.!
Nuori siisti nainen, joka kykenee itse-
näisesti hoitamaan pienempää maa-
taloutta ruuanlaitossa y. m. talous-
töissä saa pysyvän paikan nuoren
miehen taloudessa nyt heti tahi ensi
kuun alusta. Vastaus osoitt.: „Tar-
vitseva“ Haminan postikonttori, mie-
luimmin valokuvan kanssa.

Virojoen W. P. K.
toimeenpanee
**Arpa-
jaaiset**
Virojoella marraskuun 4 päivänä
Pankin talolla.
Alkaa kello 4 i. p.
Ohjelma:
Torvisoittoa, puhe, tor-
visoittoa, arpojen myynti,
torvisoittoa, esitelmä, tor-
visoittoa, voimistelua, lau-
suntoa, soittoa, kuvaelma.
Lopuksi tanssia.
Pääsymaksu 50 penniä.
Arpojen hinta 25 penniä.

Koitar 1.11.1906

Koitar 21.6.1906.

Huvituksia.

Kesäjuhlan

toimii

Pihlajan W. P. K.

elok. 26 p:nä Santeri Kivelän talossa.

Ohjelma vaihteleva.

Urheilukilpailuja, m. m. ampu-
mista. Lopussa tanssia.

Pääsymaksu 35 p. Alkaa klo
3 i. p.

Toimikunta.

Koitar 23.8.1906.

Huvituksia.

Alapihlajan Nuorisoseuran

ILTAMA

23 p. jouluk. R. Peltolan talossa.

Alkaa kello 4 i. p.

Näytelmäkappale:

„Juhannusaatto“

y. m., y. m., y. m. Lopussa
tanssia.

Sisäänpääsy 50 penniä.

Huvitoimikunta.

Koitar 20.12.1906.

Löydetty.

Karjaani on ilmestynyt **musta rel-
lalammas**. Omistaja pe-
riköön sen 14 vuorokauden kuluttua,
muuten pidän omanani.

Viktor Ristela, Alapihlaja.

Koitar 1.11.1906.

Huutokauppoja.

Huutokaupalla

ostetaan Yläpihlajan kansakoululla tä-
män joulukuun 28 p:nä kello 10 a. p.
30 sylvä halkoja, josta ennen huu-
tokaupan alkua tarkemmin ilmoitetaan.

Virolahdella 19 p:nä jouluk. 1906.

Johtokunta.

Koitar 20.12.1906.

Polttakaa

PAX

Itämain. Paperositehd. O. Y.

Helsinki Annank. 18, Puh. 6796.

Laatokka 25.5.1909.

Täten ilmoitetaan, että 1907
vuoden edustajanvaa-
lia varten tehty Yläpihlajan kyl-
än äänestysalueen vaaliluettelo
on marraskuun 16 p:stä alkaen,
saman kuun 30 päivään asti jul-
kisesti tarkastettavaksi esille pan-
tuna Yläpihlajan kylän kansa-
koululla opettaja E. Kauppinen
luona.

Virolahdella 1/11 06.

Pihlajankylän vaalilautakunnan
puolesta:

Anton Tulkki,
puheenjohtaja.

Koitar 3.11.1906.

Kilpa-ajot

toimeenpanee

Pihlajan Jyväseurhdistys

2:ssa sarjassa Porolahden jäällä 30 p:nä
joulukuuta 1906. Alkaa klo 1 päivällä.

Kilpa-ajojen loputtua

ILTAMA

vaihtelevalla ohjelmalla Krist. Lahden
talossa. Lopussa tanssia.

Sisäänpääsy miehiltä 50 p., naisilta
25 p.

Toimikunta.

Koitar 29.12.1906.

==Prima==

Schlaffhorst

Luujauhoa

myy varastosta helpolla
hinnalla Ravijoella

A. Kuokka.

Koitar 3.3.1906.

**Kaupan lakkaut-
tamisen tähden**

pyydän niitä henkilöitä,
jotka tietävät olevansa
maksamista kauppaani,
käymään luonani teke-
mässä tilit tämän ja tu-
levan maaliskuun ajalla.

**Virolahti, Alapihlaja, 20
p. helmik. 1906.**

Juho Pietala.

Koitar 22.2.1906.

Kaakon Kamarimusiikki kertoo tarinoita

Klamilan kirkko.

Kamarimusiikki soi kaakossa jo viidettä kertaa ja on mitä ilmeisimmin tullut jäädäkseen osaksi Virolahden ja lähiseudun kesää. Tuttuun tapaan festivaali kiertää kylä ja etsii aina uusia valloitettavia paikkoja ja yleisöjä.

"Täällä on tarjolla todella paljon erilaisia, kiinnostavia ja omaleimaisia paikkoja tarjottuun, ja ne vaikuttavatkin vahvasti ohjelmamme suunnitteluun. Esitettävä musiikki ja miljöö käyvät aina vuoropuhelua ja muodostavat yhdessä kokonaisuuden", toteaa festivaalin taiteellinen johtaja, kesävirolahtelainen **Jukka Merjanen**, joka toimii Suomen Kansallisoopperan orkesterin 1. konserttimestarina.

Iltamyleisöä Kiessin Vintillä 2017.

Sellistit & fagotti Kiessin Vintillä 2017.

Konsertteja kuullaan mm. kirkkoissa Virolahdella, Miehikkälässä ja Klamilassa, Pyterlahden kotiseutumuseossa ja Harjun Kiessimuseon Vintillä tai Sammotalolla. Kaikissa paikoissa syntyy omanlaisensa ilmapiiri ja yhteys yleisöön, mikä tekee festivaalista vaihtelevan ja kiinnostavan. Tänä vuonna jatketaan edellisvuoden tapaan suosittuja taiteilijataapaamisia kolmessa konsertissa. Niissä voi viritellä keskustelua musiikoiden kanssa illan teoksista, musiikin merkityksestä tai mistä tahansa maan ja taivaan välillä.

Tarinoita mereltä, leirinuotiolta, ystävyystä...

Kaakon Kamarimusiikin yksitoista konserttia kertovat kaikki omanlaistaan tarinaa. Virolahden kirkon avajaiskonsertin ilon ja valon tarinoista siirrytään viisi päivää kestäväälle vaihtelevien tunnelmien täyteiselle matkalle, joka päättyy yllätyksen iltaan ja ilonpitoon Harjun Kiessin Vintille.

Uutuuksina tänä kesänä ovat ooppera: **Camille Saint-Saënsin** rakkaudesta, petoksesta ja kostosta kertova jännitysdraama *Simson ja Delila* pe 6.7. klo 19 Virojoen koululla sekä lastenkonsertti: **Sergei Prokofjevin** rakastettu musiikkisatu *Pekka ja susi* ti 3.7. klo 13 Virojoen Sammotalolla. Yhtä kohokoh-
taa on vaikea nimetä, sillä Kaakon Kamarimusiikki on tänäkin vuonna huikea seikkailu ja musiikin runsaudensarvi.

Ensimmäistä kertaa festivaalilla lähdetään merelle, kun Klamilan satamasta Sepramark-

kinoiden aikaan lauantaina 7.7.klo 11-17 risteillään Viklalla konserttia kuulemaan Tammioon. Saari oli aikanaan yksi vahvoja sepra-
kaupan keskuksia ja aikojen saatossa lähivesillä on seilannut monenlaista kulkijaa, ranta-
rosvoista kuninkaallisiin. Historian kiehtovat tarinat voi helposti kuvitella todeksi saaren
kujilla kulkiessaan tai tähytessään horisonttiin kohti naapurimaan rantoja. Meri yhdistää
-konsertti soitetaan Tammion Kalastajapirtissä klo 13 ja paikalle voi saapua myös omalla
veneellä, konserttilippuja myydään erikseen sekä risteilypakettina.

Lippuja kesäkuussa myös paikallisista myyntipisteistä

Kaakon Kamarimusiikin liput ovat myynnissä Lippupisteessä (lippu.fi) sen kaikissa myyntipaikoissa (internet, omat myymälät ja R-kioskit kaikkialla Suomessa) Kesäkuussa liput tulevat myyntiin myös matkailun kesäinfoon Virolahtelle sekä Klamilan kylätupa Ronkuliin. Konserttipaikoilta lippuja saa tuntia ennen ovelta.

Kaakon Kamarimusiikin koko kiinnostava ohjelma ja kaikki tarvittavat lisätiedot osoitteesta www.kaakkofestival.fi tai Facebookista: www.facebook.com/kaakonkamarimusiikki/

Siru Ahopelto
toiminnanjohtaja
Kaakon Kamarimusiikki

Ville Matvejeff toimii Kapellimestarina 6.7. Virojoen alakoulun salissa esitettävässä *Camille Saint-Saënsin* oopperassa *Simson ja Delila*.

Jonnat&Donnat NUORTEN SIVUT Junnut&Jannut

Tällä sivulla julkaisemme lasten ja nuorten tekemiä piirustuksia, sarjakuvia, heidän ottamiaan valokuvia tai kirjoittamiaan pieniä tarinoita. Toivon teidän lähettävän lastenne ja lastenlastenne tekemiä tuotteita julkaistavaksi. Toki nuoret itsekin voivat niitä lähettää. Melkein jokaisessa kännykässä on nykyisin kohtuullisen laadukas kamera, joten valokuvien ottaminenkin on helppoa. Piirustukset, valokuvat, kirjoitukset ja sarjakuvat voi lähettää osoitteeseen: Riku Tulkki, Tulkintie 9, 49960 Ala-Pihlaja tai sähköpostiin: riku.tulkki@gmail.com.

Riku Tulkki

RT 2015

Lastenmusiikkiyhtye Uppo-Outo ja Kumiankat viihdyttivät perheen pienimpiä Fish&Soul festivaaleilla Klamilan kalasatamassa kesällä 2014. Tänä kesänä Fish&Soul-tapahtuma 11.7.2015.

HARRASTUKSENA MOTOCROSS

Vauhdin huumaa

Motocrossradalla ohikiitävät maastokäyttöiset moottoripyörät nostavat desibelit korkealle ja huumavat vauhdillaan. Kesäsaateen jäljiltä maasto on koskematon, talvisin

moottorin lämpö nostaa pakkasilmaan kevyitä höyrypilviä. Jokainen harjoituskerta radalla on ikimuistonen hetki korkeita mäkiä, temppeuja ja tietysti vauhdikasta menoa.

Kevät ja kesä ovat motocross-harrastukselle Pyryn mielestä parhaita aikoja. Kesäloman aikana Pyry aikoo viettää harrastuksen parissa paljon aikaa.

Kuva Riku Tulkki

Motocross-pyöräily mielletään yhdeksi moottoripyöräilyn muodoksi, jossa kilpailaan aikaa vastaan haasteellisilla radoilla maastokäyttöön soveltuvalla moottoripyörällä. Lajin ydin kiteytyy eri mallisten, maastokäyttöön soveltuvien kaksipyöräisten moottoriajoneuvojen hallintaan niille suunnitelluilla enduro- ja motocross -radoilla. Mitä Motocross-pyöräily tarkkaan ottaen on ja mikä tässä moottoriurheilun lajissa erityisesti kiehtoo? Tästä vauhdikkaasta harrastuksesta meille kertoo **Pyry Apell**.

Pyry Lauri Eemil Apell on Kaisa ja Jarkko Apellin poika Sipi Eerikinpoika Tulkin suuhaarasta (Eerik Sipinpojan sukua).

Pyry on reipas 13-vuotias, syksyllä yläkoulun aloittava nuori mies, joka keskittyy parhailleen kehittämään itseään kaksipyöräisen pyörän kuljettajana. Toiveena on tietysti saada myös omasta ikäluokastaan lisää harrastajia aktiivisen ja monipuolisen harrastuksen pariin.

Oikeaoppinen pyörän huolto on myös tärkeä osa harrastusta. Pyry kertoo, että jokaisen ajokerran jälkeen kevyt puhdistaminen lisää niin pyörän kuin myös varusteiden käyttöikää.

Aloittelijasta ammattitaitoiseksi harrastajaksi

Helsingin Vuosaaressa Puistopolun peruskoulua käyvä Pyry sai ensikosketuksen motocrossiin lajina, kun perheeseen hankittiin pienikuutiainen, sähkökäyttöinen pyörä muutama vuosi sitten.

Melko pian pyörän hankkimiseen jälkeen siirryttiin nykyiseen pyörään (KTM 85 SX), kun ajatus lähteä kokeilemaan suurempia maastoja alkoi kiinnostamaan suuresti.

– Nykyisen pyörän kanssa ajon kehittyminen sai meidät liittymään isän kanssa Sipoon Moottorikerho ry:n jäseniksi viime vuoden puolella.

Pyryn mielestä kerhoon liittyminen oli hyvä harrastuksen tulevaisuutta ja omaa kehittymistä ajatellen – yhteiset kokoontumiset keräävät paljon ammattilaisia yhteen ja lajissa paljon kokemuksiin perustuva tieto kulkeutuu myös nuorempien lajia harrastavien tietoisuuteen.

– Paikalle kerääntyy aina alan harrastajia, kokemattomampia ja sitten pitkään lajin parissa vaikuttaneita. Tutkitaan toisteen ajovälineitä, jaetaan vinkkejä ja käydään läpi ajankohtaisia asioita, Pyry kertoo.

Lajin monipuolisuus kiehtoo

Maastossa motocrossia ajavalta aloittelijalta vaaditaan kärsivällisyyttä, hyvää kuntoa ja tietysti ymmärrystä harrastuksen likaisuuteen – kuratahtrat varusteissa muistuttavat monipuolisesta reitistä ja usein myös hyvästä fiiliksestä. Myös polttoaineen kuluminen on hyvä ottaa huomioon. Motocross lajina on kuitenkin vaativa, mutta antoisa harrastus.

– Pyörän huoltaminen, ylläpito ja varsinkin ajaminen sekä ratojen harjoittelu ovat osa harrastusta, mutta vievät tietysti paljon aikaa. Ei ole samanlaista harjoituskierrosta tai päivää, ja siksi pidän motocrossista erityisen paljon, Pyry kertoo.

Moottoriurheilussa mukana tulee myös vauhtia ja yllättäviä tilanteita, jotka ovat hallittavissa, kun tietää omat rajat ja tuntee pyörän käyttäytymisen vaihtelevassa maastossa.

– Hyväksi kuskiksi kehittyä vain harjoittelella paljon. Vaaratilanteita on myös käy-

Pyry Apell on reipas nuori mies, jolle motocross-pyöräilystä on tullut mieleinen harrastus.

nyt, mutta suojavarusteiden käyttö pelastaa monelta pieneltä ja suurelta vahingolta. Oikeanlaisiin varusteisiin kannattaa siis panostaa, sillä ne ovat pitkäikäisiä, Pyry tarkentaa.

Jännitystä ja haastetta itse harrastukseen tuo luonto, johon vaihtelevat ja yllättävät reitit ovat suunniteltu.

– Pyörästä löytyy tehoja, vauhtia pystyy nostamaan oman uskalluksen ja tietysti maaston mukaan. Innostus vaatii melko usein useamman kerran kokeilun, Pyry huomauttaa.

Vaikutteita maailmalta

Motocross on saavuttanut suosiota viime aikoina paljon eri puolilla maailmaa YouTube-suoratoistopalvelun kautta, jossa useat videot ovat kuvattu action-tyyppisellä kameralla.

Action-kamera asetetaan esimerkiksi ajovarusteisiin, jolloin on vaivaton taltioida itselle ajoreitti kokonaisuudessaan. Näin katsoja pääsee ikäänkuin kokemaan virtuaalisesti

saman tunnelman sekä ympäristön kuin itse kuvaaja.

– Erilaisia maastoja, pyöriä ja tietysti kuljettajia on mielenkiintoista nähdä lajia harrastajien tekemien videoiden kautta, Pyry kertoo.

Monelle tunnetulle kuljettajalle ajaminen ja harrastukseen panostaminen on muodostunut ammatiksi. Kotimaisia, tunnettuja kuskeja kyseisen lajin parista löytyy heikosti ja mielenkiinnolla kysyn Pyryltä, miten hän näkee itsensä tulevaisuudessa harrastuksen parissa?

– Suosikkikuljettajaa tai esikuvaa ei löydy, mutta seuraan lajia aktiivisesti esimerkiksi internetistä. Muutaman vuoden kuluttua on tarkoitus siirtyä suurempitehoiseen pyörään.

Samalla se tarkoittaa, että on harjoiteltava aiempaa enemmän, Pyry pohtii ja jatkaa, että kaikkien lajista kiinnostuneiden kannattaa löytää mahdollisuus ajamiseen.

Teksti ja kuvat Riku Tulkki

Osta sukuseuran tuotteita

Hannu Tulkki • Liisa Ahonen: Virolahden Tulkkien kuusi sukupolvea Kantavanhemmat, kymmenen sukuhaaraa ja 38 sukua

Nyt saatavana täydennetty ja tarkistettu laitos. Hinta 15 euroa + postikulut

Lasinalunen

Kultaisella sukuseuran vaakunalla varustettua paperista lasinalustaa voidaan käyttää myös kermakannun alla tai kahvileipälautasella. Liinan halkaisija on 12,5 cm. Liinat ovat 20 kappaleen paketeissa. Paketin hinta on 8 euroa + postimaksu.

T-paita ja lippis

T-paita sukuseuran tekstillä ja vaakunakilvellä. Värät: musta ja vaaleanharmaa, koot: S - XXXL. Hinta 15 euroa.

Lippis. Värät: musta ja harmaa. Hinta 10 euroa. Molempiin lisäksi postikulut.

Vaakunataulu

Virolahden Tulkit -sukuseuran värillinen, A4-kokoinen, kullanvärinen kehyksin varustettu vaakunataulu. Hinta 5 euroa/kpl.

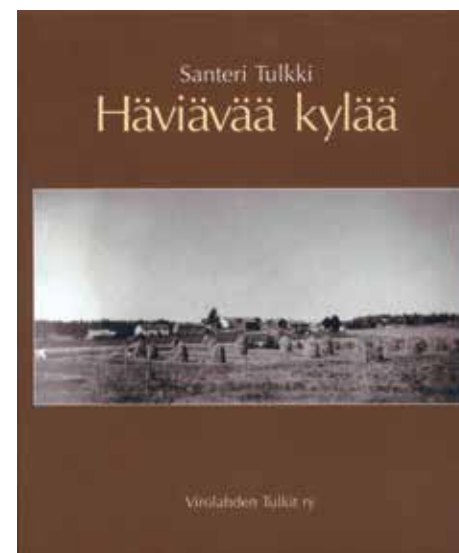

Lehtemme irtonumerot

Virolahden Tulkit -lehteä on nyt ilmestynyt kaksikymmentäneljä numeroa. Vanhoja numeroita on vielä rajoitetusti jäljellä. Niitä voivat niin suvun jäsenet kuin muutkin kiinnostuneet ostaa. Hinta 3 euroa ensimmäinen kpl, 2 euroa seuraavat samalla kerralla ostettuina. Postimaksu lisätään.

Kahviservetit

Sukuseuran vaakunalla varustettuja, tyylikkäitä kahviservettejä. Kata merkkipäivien tai muiden juhlien kahvipöytä hienoilla serveteillä, joihin on painettu oman sukuseurasi kultainen vaakuna. Servetit myydään 20 kappaleen pakkauksissa. Hinta 8 euroa/pakkaus.

Häviävää kylää -kirja

Santeri Tulkin aikanaan kirjoittama kuvaus Yläpihlajan kylästä ja sen asukkaista on tärkeä ja arvokas perusteos jokaiselle suvun kotikylästä ja omasta suvustaan kiinnostuneelle. Sukuseuran julkaisema, ulkoasultaan näyttävä kirja on painettu Gummeruksen kirjapainossa. Jäännösvaraston kappalehinta on alennettu 5 euroksi. Postituskuluina peritään 3 euroa.

Tuotteita saa ostaa Juha Tulkilta, puh. 044 304 6230 tai juha.tulkki@gmail.com

Uusia jäseniä

Henna Heijari Sipi Eerikinpojan sukuhaarasta Eerik Sipinpoika Tulkin sukua.

Niko Heijari Sipi Eerikinpojan sukuhaarasta Eerik Sipinpoika Tulkin sukua.

Terhi Koulumies Tahvo Tahvonpoika Tulkin sukuhaaraa, Mikko Tahvonpoika Tulkin sukua.

Patrik Rytönen Tahvo Tahvonpoika Tulkin sukuhaaraa, Mikko Tahvonpoika Tulkin sukua.

Saija Sundén Tahvo Tahvonpoika Tulkin sukuhaaraa, Mikko Tahvonpoika Tulkin sukua.

Jukka Tulkki Sipi Eerikinpojan sukuhaarasta Eerik Sipinpoika Tulkin sukua.

Toivotamme uudet jäsenet lämpimästi tervetulleiksi sukuseuraamme.
Yhdistyksemme jäsenmäärä on nyt ???.

In memoriam

Matti Heijari kuoli 9.5.2017. Hän oli syntynyt 12.11.1943 Virolahdella. Hän oli Sipi Eerikinpojan sukuhaarasta Eerik Sipinpoika Tulkin sukua.

Kaija Heikkinen kuoli 31.8.2017. Hän oli syntynyt 25.2.1929 Mikkeliissä. Hän oli Sipi Eerikinpojan sukuhaarasta Eerik Sipinpoika Tulkin sukua ja Juho Tahvonpoika Tulkin sukuhaarasta Juho Juhonpoika Tulkin sukua.

Esko Rytönen kuoli 14.9.2016. Hän oli syntynyt 27.1.1957 Helsingissä. Hän oli Tahvo Tahvonpoika Tulkin sukuhaaraa, Mikko Tahvonpoika Tulkin sukua.

Kari Tulkki kuoli 27.7.2017. Hän oli syntynyt 19.4.1962 Helsingissä. Hän oli Sipi Eerikinpojan sukuhaarasta Eerik Sipinpoika Tulkin sukua.

Oswald Tulkki kuoli 27.11.2017. Hän oli syntynyt 5.10.1923 Virolahdella. Hän oli Sipi Eerikinpojan sukuhaarasta Eerik Sipinpoika Tulkin sukua ja Juho Tahvonpoika Tulkin sukuhaarasta Juho Juhonpoika Tulkin sukua.

Virolahden Tulkkien sukuseuran hallitus 2017–2020

Valittu varsinaisessa sukkokokouksessa 5.8.2017

Kuvat Kirsi Tulkki

Puheenjohtaja:

Kimmo Tulkki (1.)
Eerik Sipinpoika Tulkin ja Juho Juhonpoika Tulkin sukua
Laani 10 A 29, 40100 Jyväskylä
Käsi puh. 040 744 7647
kimmo.tulkki@elisanet.fi

Varapuheenjohtaja
ja rahastonhoitaja:

Juha Tulkki (2.)
Eerik Sipinpoika Tulkin ja Juho Juhonpoika Tulkin sekä Anna Tahvon tytär Tulkin sukua
Tulkintie 9, 49960 Ala-Pihlaja
Käsi puh. 044 304 6230 tai 0400 754 676
juha.tulkki@gmail.com

Sihteeri:

Erkki Tulkki (3.)
Eerik Sipinpoika Tulkin ja Juho Juhonpoika Tulkin sukua
Raiviotie 5 B, 01690 Vantaa
Käsi puh. 050 358 4508
erkki.tulkki@kolumbus.fi

Muut hallituksen jäsenet:

Marjatta Haaja-Seppälä (4.)
Maria Juhontytär Lahden sukua eli Elias Eerikinpoika Haajan haaraa sekä Mikko Tahvonpoika Tulkin sukua
Välipellonkuja 7, 49510 Husula
Käsi puh. 040 747 4118
marjatta.haaja-seppala@kympp.net

Jaakko Liukkonen (5.)
Sukuseuran lehden päätoimittaja
Eerik Sipinpoika Tulkin sukua
Rasinrinne 13 B 38, 01360 Vantaa
Käsi puh. 0400 489 285
liukkonen.jaakko@gmail.com

Jorma Tulkki (6.)
Eerik Sipinpoika Tulkin sukua
Honkatie 60, 49900 Virolahti
Käsi puh. 040 753 4817
jorma.tulkki@gmail.com

Reetta Väänänen (7.)
Helena Antintytär Nopasen sukua eli Eerik Matinpoika Nopasen haaraa
Suokatu 24 A 40, 70100 Kuopio
Käsi puh. 0440 697 233
reetta.vaananen@gmail.com

Virolahden Tulkit ry

Pankkiyhteys FI72 5172 3340 0073 14

Virolahden Tulkkien vaakuna
Suunnittelija Tero Tulkki